

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXIV. leto • 2024

2

*Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri vodi,
mnogo koristi ponižna,
dobra in čista.*

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 8 Papež Frančišek Frančiškovicim
- 10 Svetopisemske ikone
- 12 Luč svete Klare
- 14 Pogovor
- 18 Brezmadežna
- 20 Biseri molitve
- 22 Frančiškov svetni red
- 24 Med minoriti
- 26 Utrinki iz Assisija
- 30 Otroci med nami
- 31 Reportaža
- 38 Razvedrilo z Gospodom
- 40 Iz Frančiškovih revij
- 41 Obvestila

Naslovnica: *V tej številki bomo razmišljali o čistosti. Simbolov za čistost je več: voda, bela obleka, bel cvet ... Tudi bela liturgična oblačila označujejo čistost. Latinski izraz za belo barvo je alba. ALBA je dolgo belo bogoslužno (ali liturgično) oblačilo, ki ga duhovnik obleče čez svoja običajna oblačila.*

Ob podobi slapa, čistega potoka, kapljic dežja, lahko vzklknemo s sv. Frančiškom: Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi, mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matej Senteš

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Benjamin Verdenik, p. Danilo Holc, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Čisto srce, o Bog, mi ustvari ... (Ps 51,12)

Tema tokratne številke je čistost, eden od evangeljskih svetov. Sprašujem se, kaj sodobnemu človeku sploh še pomeni čistost. Na prvi pogled se zdi, da je to kategorija, rezervirana le za duhovnike, redovnike in redovnice, ki se z zaobljubo čistosti, pokorščine in uboštva popolnoma izročijo v Božje roke ter s tem postanejo posebej blizu Jezusu Kristusu. Mar ni to poseben privilegij? Naj mi bo na tem mestu dovoljen medklic: hvala Bogu za vse, ki so odgovorili na Božje povabilo; prosimo za svetost poklicanih in naj nam Bog v svoji velikodušnosti nakloni novih duhovnih poklicev.

in kaj ni, kaj je dobro in kaj je slabo, omogoča iskren odnos do ljudi, zagotavlja miren spanec, če že hočete. Če nimam čistega srca in jasnega pogleda, to odseva v mojem odnosu do mene same in do vseh bližnjih. Vsi najbrž poznamo zgodbo o ženski, ki je zaradi svojih lastnih umazanih oken (vzemimo jih kot prisposodbo) sosedo videla kot slabo gospodinjo. Če je moj pogled na svet zamegljen, če srce ni čisto, vedno znova »oprano« v Božji milosti, bom v vseh okrog najprej iskala slabo, do vseh bom sumničava ... moje življenje pa bo postajalo vedno bolj osiromašeno.

Naj se vrnem k čistosti. Če samo na hitro prelistam Sveto pismo ali pogledam v Katekizem katoliške Cerkve, spoznam, da je k čistosti poklican vsak kristjan.

Kaj meni pomeni čistost, zakaj sem za naslov tega uvodnika izbrala prav psalmistovo prošnjo? V postnem času sem prisluhnila duhovnim vajam v vsakdanjem življenju. Eno od razmišljanj je duhovnik začel takole: »Če nimamo ‚pospravljenega‘, čistega srca, se to odraža tudi v zunanem neredu, celo v nepospravljenem stanovanju.« Še kako drži: če srce ni čisto, mirno, razpoložljivo za Božje navdihe, se to pokaže v nemirnem življenju, celo v človekovem zunanem izgledu. Čisto srce omogoča jasen pogled na stvari, razločevanje, kaj je prav

Čistost v besedah, mislih in dejanjih je pomembna vrлина. Če se bližnjemu približam s čistimi mislimi, iskrenim srcem, bo komunikacija stekla. Takšna komunikacija bo jasna in učinkovita, brez fige v žepu. Prepričana sem, da to velja za odnose v zakonu, družini, samostanski skupnosti, na poslovnem področju ... Ljudje smo namreč kljub stehnazirane mu okolju še vedno bitja, ki se lahko »začutijo« v dobronamernosti, če si le prisluhnemo. Če se enako misleča srca ujamejo na isti valovni dolžini, lahko naredimo veliko dobrega. Sicer pa nam še vedno preostane, da se držimo Jezusovega nasveta: »In če vas kdo ne sprejme in vaših besed ne posluša, pojdite iz tiste hiše ali tistega mesta in si otrepite prah z nog.« (Mt 10,14)

Najbrž se bodo našle pametne glave, ki bodo ob mojem zgornjem razmišljanju zamahnile z roko, češ da sem naivna, in opozarjale, da moraš biti danes previden, da je na svetu veliko ljudi, ki te hočejo pretentati prav na vsakem koraku. Dnevne novice so lep dokaz za to: politični prepiri, goljufanje, obrekovanje, vojne, gospodarska nestabilnost, zločini. Strinjam se, da vsakdan marsikdaj ni lep. Verjamem pa, da je poslanstvo vsakega kristjana, posvečene ali neposvečene osebe, da tudi v 21. stoletju deluje kot sv. Francišek – s popolnoma čistim srcem, skozi katero tako kot skozi prizmo sije Božja dobrota; da se daje na razpolago Bogu in da vse svoje življenje položi v roke Njega, ki je Pot, Resnica in Življenje ter vedno znova očičiše naša srca. Brez Njega namreč nismo nič, zato se skupaj s psalmistom obračam Nanj in ga prosim: Čisto srce, o Bog, mi ustvari ...

Barbara Rodošek

Čistost ali zaobljuba devišтва

p. Martin Kmetec

Živimo v času, za katerega se zdi, da je moralni svet razbit: vrednote, naravni zakon, urejenost človekove spolne določenosti so postavljeni pod vprašanje. Moderni voditelji našega zahodnega sveta nas vodijo s pomočjo ideologije, po kateri si človek lahko dovoli vse; torej samega sebe postavi na mesto Boga in s tem na mesto svojega izvora ter na kraj svojega zadnjega smisla postavlja nesmisel. Mi pa verujemo, da je samo v večnem življenju z Bogom zadnja uresničitev in zadnja polnost človeškega bitja. Ravno zato bi morali slediti Božjim navdihom in upoštevati zakon, ki ga je Bog sam položil v človeško dušo ter ga razodel v Božji besedi, po Cerkvi in cerkvenem učiteljstvu.

Čistost preprostega srca

»Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali,« pravi Jezus v govoru na gori (Mt 5,8). Kdo so čisti v srcu? Čistost pomeni otroško odprtost do Boga. Danes smo obhajali prvo obhajilo osemletne deklice. To dete je bilo popoln izraz tiste notranje lepote, ki jo želi Bog od vsakega od nas. Bog si želi, da bi bili lepi. Čisti so tisti, ki imajo otroško srce, ki ne mislijo hudega, ki si nočejo prilastiti ničesar, kar bi obremenilo njihovo srce; čistost pomeni zavedanje o bivanju. Čistost bivanja pomeni bivati brez preračunljivega interesa, kakor bivajo živali, rastline, bivati čisto, kakor je čista voda.

Ko Frančišek v Sončni pesmi opeva stvarjenje, opeva tudi vodo in jo zaznamuje z izrazom čista: »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi, mnogo koristi ponižna, dobra

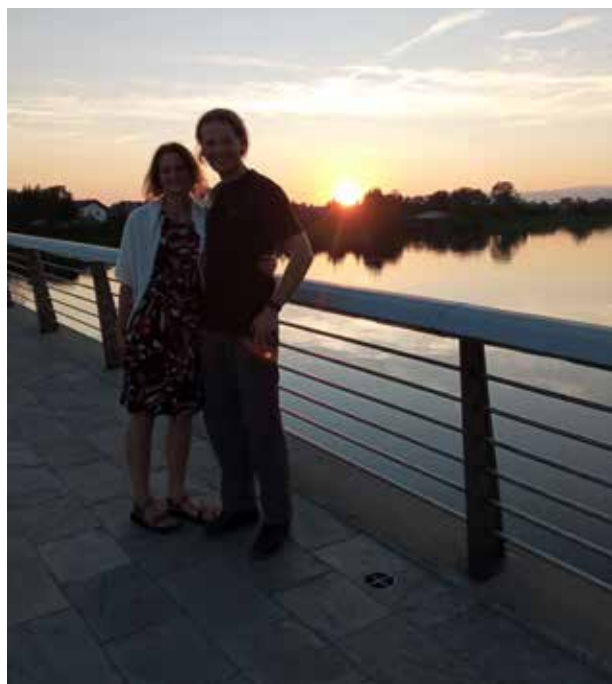
in čista.« Čistost človeškega srca spominja na čistost vode, ki odžeja, na čistost telesa, ki je bilo umito, spominja pa tudi na čistost prerojenega življenja, ki smo ga deležni pri krstu; Frančiškova pesem je namreč mogla nastati le na podlagi vere v Jezusa Kristusa, vstalega, ki nas je po krstu prerodil za živo upanje.

Čistost in spolnost

Seveda pa se izraz čistosti nanaša na človekovo spolnost. Šesta Božja zapoved pravi: »Ne nečistuj.« Bog vabi vse, poročene in neporočene, naj ne zlorablajo spolnosti in svojega najbližjega ne izkoriščajo v tem smislu. Bog želi, da bi bil odnos med moškim in žensko živeti po Božji volji, in sicer kot odnos ljubezni in oživiljanja potomstva. Na žalost so ideologije pripeljale javno mnenje do popolnega relativizma, do dejanskega družbenega stanja, v katerem svet spolnosti postaja svet sebičnosti, prilasčanja in izkoriščanja človeškega bitja.

Čeprav se mnogi mladi danes ne poročajo, Cerkev še vedno vztraja pri zakonskem življenju, pri zakonu kot zakramentu, ki je tisti zunanji pogoj, ki omogoča, da je ljubezen med dvema bitjema posvečena, osmišljena in živeta tako, da bi bili zakonci srečni.

Sveti Pavel se je srečeval z nemoralnim obnašanjem in ravnanjem, ki so ga kristjani prinesli iz poganstva; tudi če so prišli iz judovstva, so se pustili vplivati nemoralnemu

okolju. Zato je opozarjal člane svojih skupnosti, naj se ne vdajajo praznemu nemoralnemu življenju. Takole pravi v pismu Efežanom: »Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci, in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus vzljubil nas in je daroval sam sebe za nas kot blago dišečo daritev in žrtev Bogu. Nečistovanje in vsakršna nečistost ali lakomnost pa naj se med vami niti ne imenuje, kakor se spodobi svetim.« (Ef 5,1–3)

To pomeni, da je čistost pogleda na spolnost in odnos do spolnosti velikega pomena za notranje zdravo življenje. Morali bi opozarjati mlade in jih vzgajati tako, da ne bi zapadali pornografiji, nujno je varovati otroke pred zlorabami, predvsem pa dati dober zgled vedenja v našem lastnem ravnanju.

Zaobljuba čistosti

Zaobljuba čistosti, ki jo z zaobljubo ubožstva in pokorščine polagajo redovniki in redovnice, pa pomeni, da se odrečejo dejanjem, ki so nasprotna spolni zdržnosti, in dejanjem, ki bi mogla voditi v kakršnokoli fizično ali duhovno podrejanje bližnjih, zlasti mladoletnih in ranjenih.

Ker čist odnos do spolnosti ni obvezujoč le za redovnike in redovnice, je za takšen način življenja primernejši izraz zaobljubljeno devištvo oziroma celibat. Z zaobljubo devištva se posvečeni odpovedujejo spolnemu življenju v zakonu, ravno tako pa zaobljuba devištva pomeni tudi spolno zdržnost in zdrave odnose do vseh ljudi. Gre za to, da se redovnik ali redovnica popolnoma izroči Bogu. To je dejanje vere, da bi bili znamenje ali priča novega človeka v Božjem kraljestvu. Mnogi, ki so spoznali neizmerno in vsepresegajočo Božjo ljubezen, so se odločili, da se bodo z nerazdeljenim srcem popolnoma posvetili Bogu in bližnjemu. Na ta način je živeta čistost sredstvo za doseg svetosti; pot, ki zahteva trud, askezo in disciplino.

Človek si po naravi želi biti rodoviten, želi pustiti živo potomstvo ali neko drugo sled v tem življenju, kar pomeni preživetje v spominu človeštva. Posvečeno življenje pa ima svoj smoter v apostolski rodovitnosti, ki velikokrat ni

vidna in ne prinaša neposrednega povračila. Redovniki in redovnice že s samim pričevanjem, da niso ustvarjeni samo za ta svet, oznanjajo Božje kraljestvo. Posvečeno devištvo je vezano na Cerkev, na občestvo oziroma skupnost. Cerkev je tista, ki pošilja; poslanstvo, da smemo živeti določeno karizmo v posamezni skupnosti, je mogoče dobiti le od Cerkve. Zato se vsaka posvečena oseba neizogibno daruje v Cerkvi in s Cerkvijo, ki je zakrament odrešenja.

Tako kot druge zaobljube tudi zaobljuba čistosti namreč izhaja iz naše povezanosti s Kristusom po krstu, kajti po krstu smo odrešeni in na najgloblji način združeni z njim. Zaobljuba čistosti pa pomeni tudi žrtev, kajti redovnik, redovnica, posvečena oseba se odpoveduje zakonski bližini, družini in lastnemu potomstvu. Brez žrtve in odpovedi ni resnične in ustvarjalne svobode. Duhovni poklic je posebna milost, in kdor je dojel Kristusovo ljubezen, jo bo imel za vir svoje sreče in se bo odpravil za Gospodom, brezimen, ubog in reven, ter v veri živel svoje človeško hrepenenje kot zakrament Božje navzočnosti.

Z vsem srcem prosimo Boga, da bi mnogi mladi dojeli, da jih je Bog ustvaril zase, in da bi po tej resnici zaslutili Božji klic, ki jih vabi v svobodo za gradnjo Božjega kraljestva. Kjerkoli že smo, katerokoli življenjsko izbiro živimo, vsi smo poklicani, da bi si z vsem srcem prizadevali za čistost in sveto življenje. O tem nam pričajo različni zgledi svetnikov, ki se jim lahko priporočamo, med njimi pa naš ljubljene svetnik sv. Anton Padovanski, čigar praznik smo pred kratkim obhajali.

Ob 800-letnici vtisnjenja ran svetega Frančiška na La Verni – 2. del

p. Igor Salmič

V prejšnji številki smo predstavili tri izvorna pričevanja o vtisnjenju ran svetega Frančiška na gori La Verna: pismo brata Elija ob Frančiškovi smrti, Življenje svetega Frančiška Tomaža Čelanskega (t. i. Prvi življenjepis) in osebni zapis brata Leona na t. i. chartuli oz. zvitku Frančiškovega pergamenta. Vsa kasnejša dela, ki obravnavajo isti dogodek, temeljijo na enem od njih. V tokratni številki bomo predstavili pomembnega avtorja iz druge generacije, ki je za podlago vzel verzijo Tomaža Čelanskega. Gre za sv. Bonaventura in njegovo delo »Veliki življenjepis sv. Frančiška« oz. *Legenda maior*.

Zakaj smo izbrali sv. Bonaventura? Iz več razlogov. Najprej je tu priložnost, da se spomnimo tega velikega srednjeveškega misleca, ki skupaj s sv. Tomažem Akvinskim predstavlja vrhunec srednjeveške filozofije in teologije. Božja previdnost ju kljub njuni različnosti ni želela ločiti in tako sta oba zaključila zemeljsko pot leta 1274, torej točno pred 750 leti. Častitljiva obletnica je torej povod, da nekaj vrstic posvetimo sinu sv. Frančiška, ki je ob pisanju filozofskih in teoloških traktatov vodil tudi Frančiškov red manjših bratov v težkih letih od 1257 do 1273 ter sestavil več življenjepisov sv. Frančiška. Ker je v tedanjem času krožilo ogromno različnih in včasih tudi nasprotujočih si zgodb o asiškem ubožcu, je Bonaventura dobil težko in odgovorno nalogo, da napiše biografijo o sv. Frančišku, ki naj bi poenotila različne skupine znotraj reda. Tako je

leta 1263 nastal »Veliki življenjepis«, nekaj let zatem pa še »Mali življenjepis«. Vsi ostali do tedaj uradni življenjepisi so bili uničeni. Lahko si torej predstavljamo, da so se mnoge generacije Frančiškovih bratov skozi stoletja oblikovale ob branju Bonaventurove verzije življenjepisa sv. Frančiška, preden so v zadnjih stoletjih zopet vzniknile že prepovedane in pozabljene biografije.

Bonaventura je v svojem delu »Veliki življenjepis« uporabil bogato gradivo, ki ga je imel na razpolago, hkrati pa je dodal tudi osebno noto. Tako se je odločil, da sam obišče La Verno, da bi podoživel to, kar je tam izkusil Frančišek. To se je zgodilo leta 1259; tja je odšel z željo po duhovnem miru, kot je zapisal v uvodu dela »Potovanje duše k Bogu«. Ob tem je spoznal, da je Frančiškovo videnje krilatega serafa v podobi Križanega predstavljalo dvignjenje blaženega očeta v kontemplaciji. A k temu vidiku se bomo še vrnili. Zdaj na kratko pogledjmo, katere so značilnosti Bonaventurovega opisa vtisnjenja ran pri svetem Frančišku na La Verni.

Najprej je zanimivo to, da je Bonaventura dogodek časovno zelo natančno umestil. Če je Tomaž Čelanski kot prvi Frančiškov biograf zapisal, da se je to zgodilo »dve leti, preden je [Frančišek] dušo izročil nebesom«, je Bonaventura še natančneje zapisal, da je bilo to »zjutraj na praznik povišanja svetega križa«, torej 14. septembra 1224. Na podlagi tega se je nekaj desetletij kasneje določil 17. september kot praznik vtisnjenja ran svetega Frančiška.

Bonaventura pa je bil še bolj pozoren na to, da je dogodek interpretiral na teološki način. Skozi celoten življenjepis je skušal jasno pokazati, da je Frančišek v vsem želel posnemati Jezusa. Tako ima ravno on največ zaslug, da se je Frančiška oprijelo ime »alter Christus«, drugi Kristus. Bonaventura je poiskal veliko vzporednic med Kristusom in Frančiškom, od rojstva, načina življenja, trpljenja do čudežev. A vrnimo se k dogodku, ki ga je Bonaventura opisal v 13. poglavju »Velikega življenjepisa«.

Na začetek Bonaventura postavi odpiranje evangelijske knjige. Podobno kot je Frančišek na začetku spreobrnjenja s prvimi somišljeniki trikrat odprl evangelij, da bi spoznal Božjo voljo, se je to ponovilo tudi tokrat. V vseh treh poskusih odpiranja evangelijske knjige je naletel na prizor Jezusovega trpljenja. Na ta način je Frančišek spoznal, da je poklican k temu, da posnema Jezusa tudi v trpljenju in bolečini, tako kot ga je posnemal že v življenju z dejanji ljubezni. Ta »goreča želja ga je dvigala k Bogu in poseben občutek sočutja ga je spremenil v Tistega, ki je iz pretirane ljubezni želel biti križan«. To je torej prvi ključ za razumevanje vtisnjenja ran na La Verni:

Francišek je želel posnemati Kristusa v vsem, predvsem v njegovem najvišjem dejanju ljubezni, ko je na križu daroval življenje za druge.

Glede samega videnja Bonaventura sledi pripovedi Čelanskega, kjer Francišek vidi serafa (in ne križanega Kristusa), a doda, da se je med krili pojavila podoba križanega človeka. Dve krili sta se dvigali nad njegovo glavo, dve krili sta bili razprostrti v letu in dve sta pokrivali telo. Ob tem videnju sta Franciška istočasno napolnila veselje in žalost; veselje, ker je v Kristusu prepoznal ljubeč pogled, ter žalost, ker je ob Križanem iz usmiljenja začutil, da mu meč prebada dušo.

Tudi pri samem opisu vtisnjenja ran Bonaventura bolj sledi Čelanskemu kot pa npr. Eliju. To pomeni, da pri dogodku ni šlo za vbodne oz. luknje, ampak samo za znamenje žeblice, za zarastlino iz mesa. A za Bonaventura je pomembnejši simbolični pomen tega dogodka: Francišek, »Kristusov prijatelj«, se je preobrazil po vidni podobi križanega Kristusa, sicer ne zaradi mučeništva na telesu, temveč zaradi gorečega duha.

Ta razlaga je postala še bolj jasna po samem dogodku, kjer Bonaventura opiše tudi Franciškov sestop z gore. Tu je asiški ubožec predstavljen kot novi Mojzes, ki s seboj nosi znamenja Božje slave, podobno kot starozavezni očak, čigar obličje se je spremenilo po srečanju z Bogom na gori Sinaj. Še več, Francišek spominja na samega Kristusa, ki se po spremenitvi na gori Tabor z nje spušča obdan z Božjo slavo, v mislih pa ima tudi Kalvarijo, kjer bo Kristus z darovanjem življenja vsem podaril odrešenje. Tu pa se že dotaknemo tudi vidika večnosti. Francišek z ranami na svojem telesu nosi pečat odrešenja in živega Boga. Bonaventura se rad igra s številkami in za Franciška večkrat uporabi številki šest in sedem: Francišek je po njegovem mnenju angel šestega pečata – podoba je vzeta iz Knjige razodetja, kjer je za angela označen tudi Kristus – ki kliče ljudi h kesanju in označuje izvoljene z znamenjem odrešenja *tau* na njihovem čelu, potem ko je tudi sam prejel to znamenje na svojem telesu. Hkrati pa je videnje Križanega na La Verni sedmo po vrsti, ki potrjuje predhodnih šest, ki jih je do tedaj imel

Francišek. Najbolj znan prizor s Križanim je gotovo tisti v cerkvi sv. Damijana, ko Francišek zasliši navodilo: Pojdi in popravi mojo cerkev. Videnje na La Verni je torej Božje potrdilo, da je Francišek vse to tedaj vedno prav razumel Božje navodilo ter da je v vsem posnemal Jezusa Kristusa. S tem sedmim videnjem se je Francišek z darom ran na nek način sam preobrazil v križanega. Njegovo preobrazeno življenje se zdaj vidi tudi na zunaj. Ni mogel dobiti večjega priznanja kot to.

Na začetku smo omenili Bonaventurovo delo »Potovanje duše k Bogu«, v katerem na začetku omeni svoje romanje na La Verni. Temu dogodku poleg odrešenjskega vidika, kjer je v ospredju vtisnjenje ran, doda še enega, ki je bolj vezan na videnje Križanega. V tem Bonaventura prepozna »dvignjenje blaženega očeta [Franciška] v kontemplaciji ter pot, po kateri ga lahko dosežemo«. Gre za mistični vidik združenja z Bogom, ko se človek vzpenja vedno bolj proti vrhu. Celotno delo je sestavljeno iz šestih stopenj razsvetljenja – ki jih predstavlja šest serafovih kril – po katerih se duša dviga kakor po stopnicah, da bi preko vznesenih zamaknjenj prišla do miru krščanske modrosti in mistične združitve z Bogom. Do tja pa je možno priti le po poti najbolj goreče ljubezni do Križanega. Vsakršno pravo spoznanje, naj bo še tako racionalno, je po Bonaventurovem mnenju možno le v darujoči ljubezni do Boga in bližnjega. Tega popolnega spoznanja in ljubezni je bil Francišek na poseben način deležen na La Verni, ko je po videnju serafa v podobi Križanega na svojem telesu prejel znamenja Njegovega trpljenja in odrešenja.

Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali

p. Milan Kos

Eno izmed katehez je sveti oče namenil šestemu blagru: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.« Poudaril je, da je bistven osebni odnos z Bogom ter da »biti čist v srcu« pomeni živeti v Gospodovi prisotnosti. Pot notranjega očiščenja traja vse življenje in po papeževih besedah je ključnega pomena, da vedno dajemo prostor delovanju Svetega Duha.

Med drugim je dejal: Skupaj beremo šesti blagor, ki obljublja gledanje Boga in ima za pogoj čistost srca. Eden izmed psalmov pravi: »O tebi govori moje srce: »Išči njegovo obličje!« Tvoje obličje, Gospod, hočem iskati. Ne skrivaj svojega obličja pred mano« (Ps 27,8–9).

Žeja po osebnem odnosu z Bogom

Ta način izražanja kaže žejo po osebnem odnosu z Bogom – ni mehaničen, nejasen, ampak osebni. Tudi Jobova knjiga ga izrazi kot znamenje iskrenega odnosa. Takole pravi: »Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko.« Zdi se mi, da je to velikokrat pot življenja v našem odnosu z Bogom. Z ušesom smo slišali govoriti o Bogu, vendar pa gremo s svojo izkušnjo naprej, naprej in še naprej in ga na koncu spoznamo neposredno, če smo zvesti. /.../ To je zrelost Duha.

Če je srce nespametno in počasno, ne vidimo stvari

Kako priti do te intimnosti, da bi spoznali Boga z očmi? Lahko na primer pomislimo na emavška učenca, ki imata Gospoda Jezusa poleg sebe, vendar so bile »njune oči zastrte, da ga nista spoznala« (Lk 24,16). Gospod bo odprl njun pogled ob koncu poti, ki doseže vrhunec v lomljenju kruha in se je začela z grajo: »O nespametna in počasna v srcu za verovanje vsega, kar so povedali preroki« (Lk 24,25). To je začetna graja. Izvor njune slepote je njuno nespametno in počasno srce. Kadar je srce nespametno in počasno, ne vidimo stvari. Vidimo jih, kot bi bile zakrite z oblaki.

Vstopiti v svojo notranjost in dati prostor Bogu

Tukaj se nahaja modrost tega blagra: da bi mogli zreti, moramo vstopiti v svojo notranjost in dati prostor Bogu, saj je po besedah sv. Avguština Bog »globlje v meni kot moja najgloblja notranjost« (»interior intimo meo«, Izpovedi III, 6,11). Za to, da bi videli Boga, ni treba zamenjati očal ali opazovalne točke, zamenjati teoloških avtorjev, ki bi me naučili poti: treba je osvoboditi srce njegovih prevar. To je edina pot.

Bitka proti notranjim prevaram

To dozorevanje je odločilno: ko se zavemo, da je naš najhujši sovražnik pogosto skrit v našem srcu. Najplemenitejša bitka je bitka proti notranjim prevaram, ki nas zapeljejo v greh. Grehi namreč spreminjajo notranji

pogled, presojanje stvari, storijo, da vidimo stvari, ki niso resnične oziroma ki vsaj niso tako resnične.

Razumeti, kaj je »čistost srca«

Pomembno je torej razumeti, kaj je »čistost srca«. Da bi to mogli storiti, si moramo zapomniti, da v Svetem pismu srce ne predstavlja le čustev, ampak je najintimnejši prostor človeškega bitja, notranji prostor, kjer je oseba tisto, kar resnično je. Tako je s svetopisemskega vidika.

Matejev evangelij pravi: »Če je luč, ki je v tebi, tema, kako velika je tema!« (Mt 6,23) Ta »luč« je pogled srca, je perspektiva, sinteza, točka, s katere se bere stvarnost (prim. Veselje evangelija, 143).

Kdor je čist v srcu, živi v Gospodovi prisotnosti

Kaj pomeni biti »čist«? Kdor je čist v srcu, živi v Gospodovi prisotnosti, v srcu ohranja to, kar je vredno v odnosu z Njim; le tako lahko živi »poenoteno«, dosledno življenje, ki ni vijugasto, ampak preprosto.

Za očiščeno srce sta potrebni osvoboditev in odpoved

Očiščeno srce je torej posledica procesa, ki vključuje osvoboditev in odpoved. Kdor je čist v srcu, se ne rodi kot takšen, ampak je živel notranjo poenostavitev, naučil se je odpovedati zlu v sebi, kar se v Svetem pismu imenuje obreza srca (prim. 5 Mz 10,16; 30,6; Ezk 44,9; Jer 4,4).

Pustiti se učiti in voditi Svetemu Duhu

To notranje očiščenje pomeni prepoznavanje tistega dela srca, ki je pod vplivom zla: »Veste, oče, jaz čutim tako, mislim tako, gledam tako in to je slabo.« Prepoznati je treba del, ki je slab, ki je obdan z zlom, da bi razumeli, kako se vedno pustiti učiti in voditi Svetemu Duhu. Pot od srca, ki je bolno, grešno in ne more dobro videti stvari, ker je v grehah, k polnosti luči srca je delo Svetega Duha. On je tisti, ki nas vodi, da hodimo po tej poti. Preko poti srca torej pridemo do tega, da vidimo Boga.

Prepoznati načrte Božje previdnosti v življenju

V tem blaženem gledanju obstaja prihodnja, eshatološka razsežnost, tako kakor v vseh blagrih: to je veselje nebeškega kraljestva, proti kateremu gremo. Vendar pa obstaja še ena razsežnost: gledati Boga pomeni razumeti načrte Božje previdnosti v tem, kar se nam zgodi, prepoznati njegovo prisotnost v zakramentih, njegovo prisotnost v bratih, posebej v bolnih in trpečih, ter ga prepoznati, kjer se On razodeva (prim. Katekizem Katoliške cerkve, 2519).

Dati prostor delovanju Svetega Duha

Ta blagor je nekako sad prejšnjih: če smo dobro prisluhnili žeji po dobrem, ki prebiva v nas, in se zavedamo, da živimo iz usmiljenja, se začne pot osvoboditve, ki traja vse življenje in vodi do nebes. To je resno delo, delo, ki ga stori Sveti Duh, če mu damo prostor, da bi lahko to storil, če smo odprti za delovanje Svetega Duha. Zato moremo reči, da gre za Božje delo v nas – v preizkušnjah in prečiščevanju življenja. To delo Boga, Svetega Duha vodi v veliko veselje, v resnični mir. Ne bojmo se, odprimo vrata svojega srca Svetemu Duhu – naj nas očisti in vodi naprej po tej poti k polnosti veselja, je zaključil papež Frančišek.

Sv. Frančišek Asiški je v Pismu kristjanom zapisal: Ljubimo torej Boga in ga molimo s čistim srcem in s čisto dušo, kajti on, ki to želi nadvse, je rekel: Pravi molivci bodo molili Očeta v duhu in resnici. Vsi namreč, ki ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici (Jn 4, 23–24). In hvalimo ga in molimo podnevi in ponoči, govoreč: Oče naš, ki si v nebesih (Mt 6,9), kajti treba je vedno moliti in se ne naveličati (Lk 18,1). Duhovnikom se moramo spovedati vseh svojih grehov in od njih prejemati telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. Kdor ne je njegovega telesa in ne pije njegove krvi, ne more priti v Božje kraljestvo (Jn 6,54).

Iz povedanega je mogoče zaključiti, da čisto srce osvobaja in daje prostor za ljubezen do Boga in človeka. Nečisto srce se oklepa stvari in ljudi ter si jih želi lastiti. Vedno znova prosimo Boga za čisto srce, ki osvobaja in želi našemu bližnjemu najboljše. Plavajmo proti toku in postanimo zmožni pristne, obstojne ljubezni. In kadar je naš pogled nečist in si želi lastiti, takrat velja: Začni znova!

»Vi ste že čisti zaradi besede, ki sem vam jo povedal.« (Jn 15,3)

Matjaž Celarc

Ob besedah »čist« in »čistost« se mi pred oči prikraje spomin na nedeljske zajtrke v otroštvu. Takrat odlični marmeladni ali čokoladni namazi niso ostali zgolj na kruhu, ampak so ob hitrem zajtrku pogosto pristali tudi na čisto beli majici. Nato je sledila naglica, saj je bilo treba poiskati novo, lepo, čisto »k'mašno« majico. Beseda »čistost« me sicer spomni na različne vidike odnosov in spolnosti: predzakonsko čistost, zakonsko zvestobo in celibat v posvečenem življenju. Prošnja, da bi bil »čist v mislih, besedah in dejanjih«, govori o celostnem pristopu k življenju, kjer čistost presega omejeno prizadevanje razuma in volje za dobro življenje. Sveto pismo nam pomaga razumeti čistost v tem globljem pomenu, saj jo razumeva kot plod odnosa z Bogom. Gre za duhovno držo, ki prežema naše celotno bivanje in odnose.

Svetopisemsko izhodišče

V svetopisemskem okviru se čistost povezuje z obrednim čaščenjem. Tempeljsko bogoslužje, izpolnjevanje postave in molitev so za Izraelce pomenili najodličnejši izraz oblikovanja odnosa z Bogom. Tako čistost zaznamuje živa bitja in stvari, ki so namenjeni sveti rabi. Če delitev na čista in nečista živa bitja, ki je položena v

stvarstvo, temelji na podlagi različnosti okolij in načinov življenja (3 Mz 11,1–47), pa so v bogoslužnih prostorih, ki so zaznamovani z Božjo navzočnostjo in svetostjo, poleg čistih, neoporečnih živali, namenjenih za daritev, za okrasitev, primerne le čiste stvari, ki so kot »nepomešane in brez primesi« oddeljene za ureditev in uporabo v svetišču (2 Mz 25,28).

(Ne)čistost zaznamuje tudi človeka, tako na fizični kot tudi moralni ravni. Tako se mora gobavi, ki predstavlja odmiranje življenja, odmakniti iz družbenega življenja (3 Mz 13–14). Postati čist, ozdravljen gobavosti in se povrniti v življenje skupnosti je mogoče preko duhovniške presoje (3 Mz 14,3.43) in končno daritve, ki obnavlja odnos z Bogom in družbo. Tako ljudstvo za svoje moralne prestopke daruje daritve za greh, vendar pa je tudi za te daritve pripravljeno odbrano meso, ki z ognjem in pepelom postane čisto (3 Mz 4,11).

Čistost na ravni medsebojnih odnosov je mogoča zgolj ob soočenju z resnico družbene krivice in zlorabe moči, tudi s strani duhovnikov (Ezk 22,26). V tem oziru pridejo v ospredje preroki, ki kličejo k pravdi in ponovni vzpostavitvi odnosa z Gospodom (Iz 1,16.25), ki je edini resnično svet in čist (Iz 66,5). Na ravni družbenih odnosov

so ključna zaveznitva. Prisega, zaobljuba zavezuje in primora k medsebojni podpori. Partner zaveze postane čist in osvobojen zaveze, šele ko izpolni svoj del zavezne prisega (1 Mz 24,8). Simbolno pa je odstop od odgovornosti političnih zavezništov nakazan z umivanjem rok, kakor to stori Pilat, da bi se izognil odgovornosti ob prelivanju nedolžne krvi (Mt 27,24).

Čistost zaznamuje človeško sobivanje preko zavezništov, kar se na poseben način kaže v zakonskem, intimnem odnosu. Kršitev na tem področju prinaša oz. sproža vrsto drugih grehov in uničenje mreže odnosov (2 Sam 11,1–16). Razlog ni le v naprežanju razuma in volje, temveč gre za vprašanje čistosti in stanovitnosti srca (Ps 51,12). Človekovo delovanje – misli, razum in volja – je osredinjeno ravno v srcu. Čisto srce namreč zaznamuje celoto človeka, človekovega življenja in integriteto (1 Mz 20,5–6). To je ključno za Jezusovo razumevanje človekovega ravnanja, saj iz srca prihajajo čiste in nečiste misli, ki človeka posvečujejo ali omadežujejo (Mr 7,20–23). Jezus poudarja, da je ključna notranjost, ki jo je treba očistiti (Mt 23,25–26). Le tako lahko življenje postane dar in miloščina (Lk 11,41). Čisti v srcu stopajo skozi življenje brez manipulativnih iger, saj v svojem življenju prepoznavajo Boga (Mt 5,8). Čisto srce tako opredeljuje celoto življenja. Tako podoba čistega očesa razodeva iskren pogled na življenje in človeka. Ravno zato čisto oko predstavlja svetilnik, ki razsvetljuje celoto življenja (Mt 6,22).

Janezov evangelij

V kontekstu Jezusove večerje Jezus naslovi vprašanje čistosti, ki jo opredeli kot odnos z Besedo (Jn 15,3). Jezus je Beseda in Luč, ki prihaja na svet (Jn 1,10sl.). On sam razodeva pomen čistosti, ko se predstavi kot pot, resnica in življenje (Jn 14,6). Zato vsak, kdor sprejme Besedo, sprejme luč in je deležen Božje ljubezni ter življenja (Jn 3,21). Ko Jezus Petru in učencem govori, da si morajo čisti umiti le noge (Jn 13,10), to pomeni, da je treba vedno

znova ozavestiti, da ne morem stati sam, da nisem sam sebi zadosten in da čistost ni rezultat moje moči in prizadevanj, temveč izhaja in temelji na odnosu z Bogom. Čistost temelji na srečanju in osebnem odnosu z Bogom. Tako se oblikuje čistost kot tista odprtost in prosojnost, ki sprejema in ne zapira vase, temveč dopušča, da luč Božje ljubezni sije in razsvetljuje tudi življenja drugih. Čistost pomeni odprtost življenju, ki se podarja iz ljubezni za druge.

Čistost ni le neomadeževana otroška majica ali moralna popolnost. Čistost izhaja iz odnosa z Bogom, pomeni prepuščanje življenja Bogu, ki prežarja celo naše bivanje – misli, besede in dejanja. Tako naše življenje, ne glede na spol, stan ali poklic, iz ljubezni postaja dar za druge.

Sveta čistost – angelska odlika

»Blagor čistim v srcu, ker bodo Boga gledali!« (Mt 5,8)

Sestre klarise

»Kako lep je čisti rod v svoji bleščeči kreposti! Njegov spomin je nesmrten, ker je znan pri Bogu in pri ljudeh. Če je navzoč, ga posnemajo, če izgine, po njem hrepene; v večnosti slavi zmagoslavje« (Mdr 4,1–2); to molimo za praznik sv. Klare.

Nič ne odtehta čiste, vzdržne duše (prim. Sir 26,15). Njena lepota se zrcali na obrazu kakor sijaj na Mojzesovem obličju. Ta krepost je tako lepa, da so jo občudovali celo pogani. Deviške vestalke so varovale večni ogenj v templju pri starih Rimljanih. Čistost zaradi Kristusa in Božjega kraljestva je čast svete Cerkve. Njen simbol je lilija v vsej svoji preprostosti, nedolžnosti, dostojanstvenosti in milini.

Čistost je osnovna človeška in krščanska krepost; poleg ubožstva in pokorščine posebno spada k Bogu posvečenemu življenju. Je duhovna ljubezen, ki sije in prešine vse naše bitje. Osvobaja srce za nedeljeno ljubezen, duhovno materinstvo in apostolat in je vir luči, veselja in rodovitnosti, avreola svetnikov. Če ta steber notranjega svetišča popusti, se zruši vse. Zapovedi dekaloga so vtišnjene v vsako človeško vest. Šesta in deveta sta jasni! Brez svatovskega oblačila čistosti nihče ne bo vstopil v nebeško kraljestvo.

»Sin Najvišjega, ki ga je rodila Devica in je po Njegovem rojstvu ostala devica« (sv. Klara), se je ponižal v našo bedo, usmiljeno odpuščal grešnikom, nečistnicam pa svetoval, naj se spokorijo in ne grešijo več. V deviški čistosti ga je najodličneje posnemala Brezmadežna, za Njo pa vrste deviških duš v naslednjih stoletjih.

Sv. Ciprijan je dejal posvečenim devicam: »Dokler ostanete čiste in deviške, ste enake Božjim angelom!« »Zares je srečna tista, ki ji je dano uživati to sveto gostijo, da se z vsemi čustvi srca oklepa Njega, čigar lepoto nenehoma občudujejo vsi blaženi zbori nebes,« je z zanosom govorila sv. Klara o skrivnostni zaroki s Kristusom. Sv. Frančišek se je – čist in prost vsakršne navezanosti na zemeljsko, na ljudi in lastni jaz – dvigal kakor orel v višave in hotel biti vseh samo Bogu, ne ljudem. Tudi mi smo poklicani k takšni čistosti duha in telesa, namena, domišljije in čutov, kajti čistim v srcu se Bog jasneje razodeva in jim izkazuje posebno ljubezen.

Čistost, ki jo spremlja ponižnost, je Božji dar, čudež molitve. Kakšna žalost za Boga in ljudi je, če kdo ta zaklad zaradi lahkomišelnosti izgubi. Kazen za napuh in domišljavost je padec v blato! Nečistost dušo duhovno izprazni,

zatemni, da ni več sposobna plemenite ljubezni, ne more več hrepeneti po Bogu. »Pri dekletih ni nobenih težav z vero in ucnim uspehom, dokler živijo čisto. Ko tu padejo, se začne vse podirati, izgubljajo tudi smisel življenja,« je dejala neka profesorica.

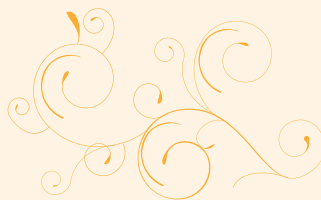
Ne mislimo, da je čistost pridržana le za nekatere. Ni zastarela, kajti evangelij je vedno sodoben in kreposti veljajo za vse čase. Za to milost vsak dan ponižno prosimo in se zatekajmo k Jezusu, Devici Mariji, sv. Jožefu in angelu varuhu. Zavestno se bojujmo, v nevarnosti pa odločno bežimo. Lilija naše čistosti raste sredi trnja samoobvladovanja, predvsem oči, jezika in radovednosti. Nikoli ne bodimo brez dela. Zanesljivi varuhi čistosti so ponižnost in pobožnost, zlasti pa red in klavzura srca, misli in duha.

Cerkev vztrajno zahteva vzgojo mladih v čistosti – in tudi danes, v času nebrzdanega uživaštva, nekateri mladi pari pričujejo o lepoti čistega življenja.

Dragi prijatelji, vzljubimo to vzvišeno krepost ter pomnožimo čuječnost in molitev. Ne navezujmo srca na nič zemeljskega, da se bomo lahko v svobodi Božjega otroštva dvigali k Bogu, ki je Lepota in večna Ljubezen, ter srečni spremljali Jagnje, kamorkoli gre.

Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog,
daj nam ubogim, da bomo zaradi tebe delali,
kar vemo, da hočeš,
in vedno hoteli, kar je tebi všeč;
da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni
in vžgani z ognjem Svetega Duha
Mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljene Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa
in le po tvoji milosti priti k tebi, Navišji;
ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden
živiš in kraljuješ v slavi, vsemogočni Bog,
na vse veke vekov. Amen.

Sv. Frančišek Asiški

Radi se vračajmo k izvirom

Pogovarjali so se: p. Janez Šamperl, p. Milan Kos, Boris Kham, Milanka Petrović, Ubald Trnkoczy, Doroteja Emeršič

Pogovor s p. Martinom Kmetcem, nadškofom v Izmirju, ki je prvi peljal mlade v Assisi, ob 40-letnici prvega romanja v Assisi

Razmajan kombi in še en avto sta 30. aprila 1984 iz Slovenije odpeljala prve romarje v Assisi. Naslednje leto jih je bilo že za poln avtobus. In naslednje leto spet in potem spet in spet. Asiški ubožec jih je vabil in osvajal. Bog ve, koliko se jih je v teh štiridesetih letih zvrstilo tam v Fonte Maggiu pod šotori. Koliko jih je prisluškovalo šepetu Franciška, ki je jokal, da »Ljubezen ni ljubljena«? Koliko jih je na takem romanju zaslutilo klic »Pojdi, ti pojdi ...«? Koliko se jih je odzvalo? In kje so danes, kako se spominjajo asiških dogodivščin in predvsem, kako odgovarjajo na ta nenehni klic?

Angeli so napletli tako, da so se dan po štirideseti obletnici prvega romanja znašli v Piranu, na srečanju, poimenovanem Mali Assisi, trije izmed prvih romarjev. Najbolj nas veseli, da je bil z nami začetnik teh romanj, danes izmirski nadškof, p. Martin Kmetec. Med tistimi, ki so bili v prvi skupini, sta tudi romarici Ančica Muhič in Tinica Horvat. Okrog te trojice je sedlo nekaj radovednih udeležencev Malega Assisija, ki se nismo nehali čuditi in spraševati. Žal pa nismo uspeli dobiti nobene fotografije s prvega romanja.

P. Martin, pred 40 leti si peljal prvo skupino mladih romarjev v Assisi. Kaj te je gnalo, da si začel z romanji v Assisi?

P. Martin: Med pripravami na slovesne zaobljube v letu 1982 smo bili bogoslovci v Assisiju s p. Maksom Klanjškom. Takrat sem bil prvič v Assisiju in to je bilo zame temeljno doživetje, kar se tiče Assisija, bližine Franciška, vseh teh krajev. Še zdaj se spominjam: stanovali smo v Sacru Conventu, pomlad je bila in pogled na dolino pod nami je bil nekaj enkratnega ... Takrat me je Frančišek zelo nagovoril.

Po posvečenju leta 1983 sem bil na Zaloški skupaj s p. Tarzicijem Kolenkom, bil sem magister semeniščnikov. Tam se je zbirala skupina študentov, imenovanih Štajerci 2. P. Tarzicij, ki je bil takrat provincial, me je nagovarjal, da bi študente, ki so se zbirali pri nas, navdušili za Franciška. Tako smo se s skupino mladih spomladi 1984

odločili: gremo v Assisi, z avti. In smo šli. Z dvema avtoma. S fičkom in enim starim razmajanim kombijem, da smo komaj prišli tja in nazaj. Bilo je romarsko, skromno, bivali smo v samostanu, tam smo imeli zajtrk in večerjo, ostalo smo si nesli s seboj. Program je bil preprost, hodili smo po Frančiškovih poteh. Posebej so se nam vtisnili v spomin pogovori pod oljkami pri Sv. Damijanu.

Kako pa se vidve, Tinica in Ančica, spominjata tega romanja?

Tinica: Takrat sem bila študentka, pripadala sem skupini Štajerci 2. Nisem poznala ne Frančiška in ne Assisija. Srečevali smo se v Kolbejevem domu in priprava na Assisi je bila zelo temeljita. Gledali smo film o Frančišku, se pogovarjali o krajih, ki jih je obiskoval. Pričakovanje je bilo veliko. Ko smo prišli tja, me je Assisi prevzel, Frančišek pa me je osvojil, kar traja še danes. Vsak dan smo hodili iz kraja v kraj. Hranim še dnevnik s tega romanja in lahko obujam spomine na duhovno bogastvo, ki smo ga

dobili na tistih duhovnih vajah. Zelo sem hvaležna, da sem bila udeleženka tega romanja. Če tega takrat ne bi doživela, bi bilo moje življenje drugačno. Še vedno me navdušujeta Assisi in Frančišek.

Ančica: Danes sem svoji hčerki, ki bo skoraj stara 30 let, pripovedovala, kako smo bili povezani s p. Martinom, koliko smeha je bilo na tistem romanju, čeprav smo tudi resno delali. Fantje so prevzeli logistiko, bilo je veliko dogovarjanja s starši. Kar se je v tistih letih zasejalo, se kar nadaljuje. Pred kratkim sem sprejela v službo prijetno mlado zdravnico in kasneje sva ugotovili, da je hčerka para, ki je bil takrat z nami.

Fantje so spali pri minoritih, dekleta pa pri sestrah nekaj sto metrov višje. Tisto romanje je šlo skozi preizkušnjo potresa. Med potresom sem se počutila izgubljeno, želela sem si, da bi bila skupaj s fantom, s katerim sva malo prej postala par. Naslednje jutro smo šli do Marije Angelske in v Rivortorto, bili smo zadnji v cerkvi, preden so jo

zaprli. Čez dan se je strah nekoliko umiril, čutili smo, kot da imamo neko močnejšo varnost, čeprav se je zemlja tresla. Vendar se je naslednjo noč potres ponovil, to pa nas je pretreslo. Takrat smo se zavedli, da se to lahko ponovi, da nisi rešen, če si preživel prvi sunek. Pomaknile smo postelje skupaj, da je bil občutek varnosti večji, in začele moliti. Ena izmed nas je molila naprej, me pa smo odgovarjale. Ta spomin me je v življenju večkrat obiskal; ko sem bila v stiski, sem pomislila, da bi potrebovala nekoga, ki bi nas dal skupaj in molil z nami.

Od zunanjih reči me je najbolj očarala mistika trinadstropne cerkve svetega Frančiška. Kamen kot darilo mestu. Naša povezanost v veselju. Frančiška sem poznala že prej, povezanost Frančiška z Assisijem, naravo in Bogom – vse to je bil dar.

Kako so potekala romanja v naslednjih letih in zakaj ste izbrali bivanje pod šotori?

P. Martin: Naslednje leto smo romali že z avtobusom, in ker nismo dobili poceni namestitve, smo bili prisiljeni iti v šotore. Prostor za šotore smo dobili s pomočjo sester skupnosti Eremo Francescano, ki je blizu Assisija. Ne vem več, kako smo dobili šotore. Takrat še ni bilo skavtov, da bi nam jih posodili. In bili so vsi preluknjani ... Postavljali smo jih zvečer, ko smo prišli dol. Ogromno smo improvizirali, vendar smo vse speljali z dobro voljo. V ozadju je bila želja po preprostosti in stiku z naravo. To se je izkazalo kot dobra rešitev. Zvečer, ko smo se zbirali pri molitvi in pogovorih, s pogledom na spoletsko dolino, so se odpirala srca in globine. To je bila za nas dobra pot, predvsem v duhovnem smislu. Bili smo res revni.

Potem pa si se odločil in šel v misijone. Romanje v Assisi je padlo na ramena drugih patrov, tvojo dediščino sta začela ohranjati p. Janez Šamperl, pozneje p. Mirko Veršič in drugi patri. Kako si spremljal romanja, ki so se lepo razvijala? Včasih smo šli celo s tremi avtobusi: romarji, ki so bili na prvem, so postavljali šotore, romarji v zadnjem so jih pospravljali, tisti, ki so prišli vmes, so bili »gospodje«. Kako si iz širnega sveta gledal na ta romanja?

P. Martin: Vesel sem bil, da se je ta dediščina ohranjala. Zelo dobra ideja je bila ustanovitev revije, takrat je bil še list, imenoval se je Duh Assisija. Preko te revije sem ostal

povezan z romanji, kolikor se je dalo. Zelo sta me veselila napredek in skrb province za to pastoralno dejavnost. Ta dediščina mi je bila vedno pri srcu, čeprav sem imel takrat drugo delo in skrbi. Dvakrat sem prišel še z veseljem zraven na romanje. Tudi danes rad sodelujem, kolikor morem, in mi je v veselje, da ostajam povezan z romanji in revijo Med nami, ki nadaljuje poslanstvo revij Duh Assisija in Brezmadežna. Ko sem bil v Libanonu, sem romal tudi z libanonskimi romarji. Hvaležen sem provincialnemu vodstvu, da je to romanje podprlo, kot podpira tudi revijo in sedanja romanja.

Kako si izbral in duhovno povezal vse kraje, ki ste jih obiskovali?

P. Martin: Osnova je bilo Frančiškovo življenje. Iskali smo kraje, ki jih je obiskoval ali kjer se je zadrževal. Vedno se ni dalo slediti krajem po življenjskih točkah. Zaključili smo na La Verni, tam je bil pečat romanja. Frančišek je v svoji preprostosti neizmerno bogat. Če beremo kateregakoli mistika v katerikoli krščanski duhovnosti – velikokrat se srečam z asirskimi mistiki ali pozneje z mojstrom Ekhartom in podobno – so pri Frančišku zajete ideje, ki jih najdeš pri vseh. To je neskončno bogastvo, ki se ga premalo zavedamo, predvsem pa se tega premalo zavedamo mi, ki smo nosilci karizme.

Veseli smo, da ta dediščina živi, to je za nas veliko bogastvo, s katerim nas bogatiš. Ne vem, ali si po naključju ravno zdaj, ob 40-letnici, na srečanju Mali Assisi. Kako ga doživljaš?

P. Martin: Vzdušje, ki sem ga danes začutil pri kosilu, je čisti Assisi. To je lepo. Mislim, da bi morali graditi na misli iz Apostolskih del: bili so združeni v molitvi, imeli so vse skupno, vztrajali so v molitvi. To je prihodnost Cerkve, duhovna obnova Cerkve. Cerkev bo morala iti skozi to. To je papež Frančišek globoko dojel. V zadnjem času smo bili mnogi Frančiškovi bratje izbrani za škofe v različnih škofijah. Pomeni, da je videl neko rešitev, ne po naših sposobnostih, ampak po zgledu, ki ga daje Frančišek glede služenja Cerkvi.

To delo, ki ga tako prizadevno opravljajo bratje v Piranu, je dragoceno. Ustvarjajo okolje, ki spodbuja naše brate, da bi prihajali v prostor, ki te vabi k molitvi, kontemplaciji in vračanju k izvirom. Tako nadgrajujejo doživetja Assisija. Korake, ki so temeljni na romanju v Assisi, lahko doživimo tudi tukaj. Bratje so gradili samostane v

določenem stilu, ker so hoteli ustvarjati pogoje, v katerih se karizma lahko razvija. Tu naj zaživi povabilo h kontemplaciji, k molitvi, ustvarjajo naj se pogoji za duhovni poklic. Poklici so, zbuditi jih je mogoče s pristnostjo, iskrenostjo, pričevanjem, ni druge možnosti.

Poznaš stanje v Sloveniji, v slovenski Cerkvi. Kako danes ustvariti pogoje, da Francišškova karizma ponovno zaživi, da bi pritegnili mlade v obdobju odločanja?

P. Martin: Cerkev je v težki preizkušnji. Mislim, da nam manjka ustvarjalnosti, poguma, volje do trdega dela. Ni nujno, da se pelje cel avtobus v Assisi. Treba je biti ustvarjalen, pojdite z avtomobili, s kombijem, peš, z vlakom ... Treba je biti inovativen. Trapisti v Ameriki imajo metodo uvajanja v kontemplacijo – ljudi vodijo k preprosti molitvi, k tistemu, kar jih bo reševalo sredi življenja. Ostati moramo pri bistvenem, ne se izgubljati v množici molitev, besed ... Treba je delati temeljne stvari, vztrajati tudi pri enem človeku.

Tinica, v vaši družini je zrasel duhovni poklic, hčerka Iva je sestra v redu francišškank Marijinih misijonark in je trenutno na misijonu v Indoneziji. Meniš, da se je ta poklic zbudil tudi po zaslugi romanj v Assisi?

Tinica: Prav gotovo. Iva je bila v prvi generaciji FO na Vidmu pri Ptujju, ki jih je zbiral p. Martin Gašparič. Spoznavali so sv. Franciška in že takrat se je navdušila nad njim. V četrtem razredu osnovne šole so romali v Assisi. Potem so mladi romali še z drugimi patri, z avtobusom, s kolesi, Iva je romala tudi peš iz Trsta do Assisija. To je bilo posebno doživetje. Zdaj pripada redu FMM, njihova

karizma je Francišškova. Verjamem, da jo je prevzela Francišškova preprostost in je poiskala tisto, k čemur jo je Bog klical. Francišek je gotovo pripomogel k temu.

Vsi živimo Francišškovo karizmo, nekateri v prvem redu, nekatere v drugem, bratje in sestre v svetnem redu; nekateri bliže, nekateri bolj oddaljeni, vsi pa asiški romarji. Kaj narediti, da bo karizma zaživela?

P. Martin: Prvi pogoj je po mojem mnenju povezanost vseh bratov: franciškanov, minoritov, kapucinov. Morali bi pričevati tako v molitvi kot v apostolatu, v življenju. Živeti dar, ki smo ga prejeli. Mislim, da bratje velikokrat zakopljejo talente. Če se karizma zakoplje, se odkoplje mamon. Kjer se ni živelo karizme, so stvari umrle – govorim za Turčijo. Kako prebuditi notranjo voljo za delovanje? Potem gre naprej: tretji red ... Vsi ti starejši, ki so tu, bi se morali navdušiti, da postanejo nosilci besede, kot je bila Elizabeta, ki je bila že stara in se je zdelo, da ne bo imela več otrok. Sanjati in delati skupaj. Spodbujati se moramo med seboj. Vsi bi se morali vrniti k prvotni ljubezni. OFS ima vlogo, da spodbuja brate, jih vabi: Pridite, potrebujemo vas! Biti morate nadležna vdova. Če se človek trudi, ustvarja pogoje za življenje karizme.

Ena od možnosti bi bila tudi ta, da vsak dan po elektronski pošti pošljemo misel vsem, ki so pripravljeni sprejemati misli za vsak dan; molitev; preprosta spletna stran, s katero ustvarjaš neko povezavo. Komunikacija z elektronskimi mediji je zelo pomembna.

Kaj sporočaš bralcem Duha Assisija?

P. Martin: Odprimo se delovanju Svetega Duha. Prosimo Gospoda, naj nas razsvetli, da bi po svojih močeh storili karkoli za Cerkev, za Boga. To ni odvisno samo od naše razpoložljivosti, od dobre volje; to je nujno, saj mnogi naši bratje in sestre živijo v duhovni praznini in ne vedo, v čem je smisel človeškega življenja in upanja. Mnogi trpijo zaradi različnih stisk in trpljenja. Radi se vračajmo k izviru, molitev naj nam postane vsakdanja hrana. Predvsem pa bodimo nosilci upanja!

BREZMADEŽNA

Duhovne vaje za otroke in mlade člane Vojske Brezmadežne

V Niepokalanowu Lasku, samostanu province Brezmadežne Matere Božje na Poljskem (Varšava), so med zimskimi počitnicami potekale duhovne vaje za otroke in mlade.

Odmika, ki ga je vodil p. Grzegorz Maria Świerkosz, se je udeležilo približno 200 mladih, starih od 7 do 17 let. Tema premišljevanj je bila: Nisem sam – Marija me vodi. Glavna vsebina srečanj je bila: Božja Mati zavetnica, vendar z različnimi naslovi. Osrednja točka vsakega dne je bila sveta maša in homilija, ki se je nanašala na Marijin naslov, izbran za tisti dan.

Pomemben trenutek vsakega dne je bilo izpostavljanje najsvetejšega zakramenta, pred katerim je potekala meditacija o Božji besedi, pri čemer je bila oseba Matere Božje vedno v središču. Meditacije je vodil p. Grzegorz Maria Szymanik.

Naloga otrok in mladih je bila ‚živeti rožice‘ v obliki dobrih del, ki so jih darovali Mariji.

Čas je bil namenjen tudi srečanjem po skupinah, na katerih so mladi spoznavali pomen besede ‚empatija‘ in raziskovali nekatera marijanska prikazovanja v določeni državi ter jih predstavili v obliki slik.

V teh dneh je bilo veliko zabave tudi med rekreacijo in skupnih sprehodov do svetišča v Niepokalanowu. Predstavljena je bila zgodovina Poljske z naslovom Panorama tisočletja, udeleženci so lahko obiskali kapelo večnega češčenja ali muzej svetega Maksimilijana. Ob koncu je vsak prejel majhno darilo v obliki kipca Device Marije.

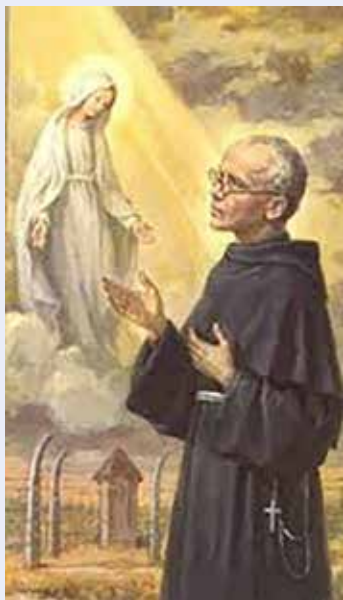
Odmik se je končal s sveto mašo, pri kateri so sodelovali tudi starši in pri kateri so se udeleženci pridružili Vojski Brezmadežne.

*S. Teresa Maria Graboń SFMI, prev.
in priredil p. Milan Kos*

Temeljna listina Vojske Brezmadežne

»Ona ti bo strla glavo.« (1 Mz 3,15) »Po tebi so bila premagana krivoverstva sveta.«

Namen: Zavzemanje za spreobrnjenje grešnikov, krivovercev, razkolnikov idr. in še posebej prostozidarjev ter posvečenje vseh pod vodstvom in s pomočjo brezmadežne Device.

Pogoji: Popolna osebna posvetitev Brezmadežni, da bi bili orodje v njenih brezmadežnih rokah. Nošenje čudodelne svetinje.

Sredstva: Vsak dan čim večkrat moliti: O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo, in za vse tiste, ki se ne zatekajo k tebi, še posebej za prostozidarje.

Uporabljanje vseh legitimnih sredstev, kolikor je le mogoče, glede na različnost življenjskih stanj, razmer in okoliščin vsakega, in to vneto ter preudarno, predvsem pa nošenje čudodelne svetinje.

Posvetitev brezmadežnemu spočetju

»O blažena Devica, bodi tako dobra in sprejmi mojo hvalo!«
Brezmadežno spočetje,
kraljica nebes in zemlje,
zatočišče grešnikov in nadvse ljubeča mati,
ki ji je Bog zaupal ves red Usmiljenja,
glej, tu sem pred teboj, jaz (ime) ubogi grešnik.

Prosim te,
sprejmi vse moje bitje
kot svoje dobro in svojo last:
deluj v meni po svoji volji,
v moji duši in v mojem telesu,
v mojem življenju, moji smrti in moji večnosti.

Predvsem pa razpolagaj z mano, kakor želiš,
da se končno uresniči, kar je o tebi rečeno:

»Ta žena bo kači strla glavo,«
in tudi:

»Samo ti boš po vsem svetu premagala
krivoverstva.«

Naj v tvojih popolnoma čistih rokah,
tako bogatih z usmiljenjem,
postanem orodje tvoje ljubezni
sposoben oživiti in v polnosti razviti
toliko mlačnih ali izgubljenih duš.

Tako se bo do konca
razširjala vladavina Jezusovega Božjega srca.

Resnično, že samo tvoja navzočnost privlači milosti,
ki spreobračajo in posvečujejo duše,
ker milost vre iz Jezusovega Božjega srca na vse nas
in gre skozi tvoje materinske roke.

(Obe besedili pripadata p. Maksimilijanu Kolbeju.)

Vabim vas, da sebe, svoje domače in vse ljudi vsak dan po Brezmadežni izročite Jezusu!

Svojo pripravljenost postati član Vojske Brezmadežne lahko sporočite na e-naslov milan.kos@rc.k.si.

Pripravil p. Milan Kos,
asistent Vojske Brezmadežne

Pripravlja: Doroteja Emeršič

Slišala sem,
kako so prepevale ptice,

videla sem,
kako so zletale
v svoja skrita gnezda
na pomladne veje.

Tudi Božje uho
posluša pojoči glas,
ljubezni spev na vrtu,
v vinogradu,
na travniku,
v sadovnjaku;

tudi Božje oko gleda
ples lahkotnih kril,
veselje, letenje v zraku.

Tudi plašna ptica,
drobna ptica v moji duši
bi še rada pela –
o vrtovih razcvetenih vej,
o eni sami Ljubezni.

Stanka Mihelič

Ukazal si nam skrbno poskrbeti
za zemljo, ki prebivamo na nji,
naj Tvoje sonce, ki na polja sveti,
podpiramo z naporom in skrbmi;

in naj nam skrb za hišo in družino,
za slednjega, ki je slučajno tu,
za našo Cerkev, narod, domovino,
za ves človeški rod ne da miru;

in zase, naj ne nehamo skrbeti
za čistost misli in svetost duha,
za moč ljubezni, ki naj raste z leti,
za zadnji dan tuzemstva in neba.

A kogar skrb je Tvoja Božja slava,
naj s svojimi skrbmi ne pretirava.

Milan Debeljak

Študijski dan na Ptujju

Jože Kozel

Na Ptujju je bil 13. aprila 2024 študijski dan, ki ga je organizirala Frančiškova konferenca. Ob 10. uri smo se zbrali v cerkvi sv. Ožbalta pri sveti maši, ki jo je vodil kapucinski provincial brat Primož Kovač. Nato smo peš in z avtomobili poromali skozi Ptuj do minoritskega samostana. Tam je sestra Tina Dajčer predstavila Sončno pesem, ki je ena izmed najlepših molitev svetega Frančiška in odseva njegovo ljubezen do stvarstva. Njena razlaga je prisotnim omogočila globlji vpogled v pomen in aktualnost te pesmi v današnjem svetu.

Delo po skupinah je potekalo v duhu sodelovanja in medsebojnega učenja. Bratje in sestre smo delili svoje izkušnje Božjega prečiščevanja, svoje hvaležnosti in razumevanja Sončne pesmi.

Dan smo zaključili s skupnim kosilom, ki ga je s toplo gostoljubnostjo gostila minoritska provinca. To druženje je bilo priložnost za utrjevanje stikov in deljenje izkušenj med vsemi prisotnimi.

Zahvaljujemo se vsem sodelujočim, ki so prispevali k uspehu tega čudovitega dne: provincialu minoritske province p. Milanu Kosu in skupnosti za gostoljubje ter vse priprave, provincialu kapucinske province br. Primožu Kovaču za darovano sv. mašo in organizacijo ter provincialni predstojnici mariborske province šolskih sester s. Tini Dajčer za njeno čudovito predavanje. Hvaležni smo vsem, ki so pomagali pri organizaciji študijskega dne, in vsem patrom, bratom in sestram, ki so svojo prisotnostjo in aktivno udeležbo naredili dogodek tako zelo lep.

Naj nas študijski dan spodbudi, da živimo z večjim zavedanjem in sočutjem do vsega stvarstva. Trudimo se živeti v duhu svetega Frančiška Asiškega, ki nas uči, da je v preprostosti bogastvo in da v dajanju prejemo. Naj nas njegova Sončna pesem navdihuje, da bomo videli lepoto sveta, ki nas obdaja, in naj z vsakim dejanjem pripomremo k miru in blaginji skupnega zemeljskega doma. Kot je sveti Frančišek nekoč rekel: »Začnite delati potrebno, nato delati tisto, kar je možno, in nenadoma boste dosegli nemogoče.« Naj nas ta dan navdihne, da bomo skupaj delali korake k boljšemu svetu.

Čezmejne frančiškove vezi prijateljstva

Doroteja Emeršič

Letošnji tradicionalni tabor OFS mariborske nadškofije bo 25. junija na Vidmu pri Ptuju. Vendar bo nekoliko drugačen, kot so bili dosedanja tabori. Udeležili se ga bodo tudi bratje in sestre OFS iz Varaždina. Ko smo jim poslali vabilo, so se z veseljem odzvali, vendar so rekli tako: »Mi bomo prišli k vam, vas pa povabimo že prej k nam, na srečanje, ki bo 11. maja v Ludbregu in Varaždinu.«

Ludbreg je eno izmed mnogih mest na svetu, kjer se je zgodil evharistični čudež. To je dogodek, ki presega človeško pamet in razum. Leta 1411 je namreč duhovnik med maševanjem podvomil o resnični prisotnosti Jezusa v hostiji in vinu, zato se je vino takoj po posvetitvi spremenilo v Jezusovo kri. Prestrašeni duhovnik je dal kelih s presveto krvjo zazidati v stensko nišo in je molčal o tem dogodku vse do svoje smrti, ko ga je razkril sobratu. Ljudje so začeli iskati skrivnostni kelih in ga našli. Po preiskavi v Rimu je bil čudež potrjen in od takrat se v tem kraju zbirajo nepregledne množice častilcev evharistije. Srečanja smo se udeležili bratje in sestre iz krajevnih bratstev Slovenska Bistrica, Ptuj in Sveti Vid. Z

nami sta bila tudi predstavnika Frančiškove mladine in duhovni asistent p. Danilo Holc.

Na srečanju so se v parku pred svetiščem Predragocene krvi predstavila bratstva varaždinske pokrajine in tudi slovenski romarji, ki smo bili deležni posebne pozornosti in pozdrava. Potem smo se podali do cerkve, kjer hranijo relikvijo čudežno spremenjene krvi, in sodelovali pri sveti maši. Po sveti maši smo se odpeljali v Varaždin, kjer smo bili deležni kosila, in si pod strokovnim vodstvom ogledali prelepo mesto hrvaškega Zagorja in nekaj varaždinskih cerkva. Pri zadnji, kapucinski, so nas čakale

še s pecivom obložene mize in popoldanska poslovilna kava.

Kako lepo je, če bratje in sestre prebivajo skupaj, če pa so to Frančiškovi, je še toliko lepše. Vedno znova doživljamo resničnost tega vzklika. Med nami so se stkale drobne vezi prijateljstva in vzdusje, ki se ustvari na takih srečanjih, nas vedno znova vabi, da se srečujemo, drug drugega bogatimo in slavimo Boga. V naslednji številki naše revije pa preberite poročilo o srečanju na Vidmu pri Ptuju.

Letno srečanje bratov slovenske in hrvaške province

p. Milan Kos

V minoritskem samostanu blaženega Antona Martina Slomška v Olimju je 24. aprila 2024 potekalo tradicionalno letno srečanje hrvaških in slovenskih bratov.

Udeležilo se ga je okoli štirideset bratov: iz province svetega Hieronima na Hrvaškem pod vodstvom ministra provinciala p. Miljenka Hontića in iz province svetega Jožefa v Sloveniji z ministrom provincialom p. Milanom Kosom.

Srečanje se je začelo s pozdravom letošnjega organizatorja, prov. ministra p. Milana v refektoriju samostana. Sledil je ogled samostana, cerkve in lekarne, ki je ena od treh najstarejših v Evropi, takoj za Parizom in Dubrovnikom.

Sveto mašo, ki je sledila, je vodil p. Milan Kos. Darovali smo jo v zahvalo Gospodu za vse dobrote in milosti, ki jih prejemo, ter za nove duhovne poklice in stanovitnost poklicanih. V pridigi je poudaril temeljne lastnosti vsakega bratstva: molitev, evharistijo, Božjo besedo in odprtost Svetemu Duhu. V tem nam je vzor tudi krščanska skupnost v Antiohiji, kot je zapisano v Apostolskih delih.

Sledil je ogled muzeja v šmarju pri Jelšah, bogatega z baročno umetnostjo (postaje križevega pota).

Srečanje smo zaključili z bratskim kosilom, med katerim smo imeli priložnost, da se bolje spoznamo, povežemo, utrdimo bratske vezi ... Manjkala ni niti pesem.

Prov. minister Miljenko Hontić je ob zahvali slovenskim bratom napovedal naslednje srečanje, ki bo leta 2025 na Hrvaškem.

Srebrnomašnik p. Miha Majetič

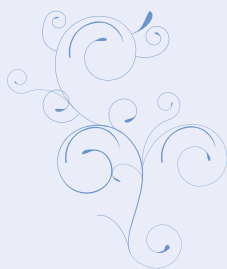
p. Milan Kos

P. Miha Majetič je 9. junija praznoval srebrno mašo v rojstni župniji Mozirje. P. Miha deluje kot misijonar v Kazahstanu. V prejšnji številki ste lahko prebrali zanimivo pričevanje iz te daljne dežele. Farani Mozirja so mu pripravili lepo slavje. Veliko blagoslova želimo tudi bralci in uredništvo revije Med nami!

V Gospodu tudi prosim vse svoje brate, ki so in ki bodo in želijo biti duhovniki Najvišjega, da vsakokrat, kadar hočejo maševati, delajo to čisti in s čistim srcem in polni spoštovanja do resnične daritve presvetega telesa in krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, s svetim in čistim namenom, nikakor ne zaradi kakršnegakoli svetnega razloga, pa tudi ne iz strahu pred kakim človekom ali iz ljubezni do njega, kakor »bi hoteli ugajati ljudem«.

Sv. Frančišek Asiški (2 Fp 16)

Ko Jezus je začel učiti ... je poklical mene, tebe, njega: Pojdi in popravi ...!

Cvetka in Tone Horvat

Mali Assisi v Piranu

Tudi letos smo se zbrali v Piranu in obujali spomine na romanja v Frančiškovo domovino in ljubljeno deželo.

V Piranu smo bili od torka, 30. aprila, do četrтка, 2. maja 2024. Zbralo se nas je dobrih 40, od tega 12 otrok, tako da je samostanska jedilnica skupaj s patri pokala po šivih. Lačni duhovnih doživetij in polni pričakovanj smo začeli s skupno večerjo, ki jo je pripravila kuharica Jerca. Veselje nad ponovnim snidenjem se je kmalu razvilo in razleglo se je živahno pomenkovanje, ki ga je občasno prekinil otroški smeh.

Kmalu po večerji je sledil uradni začetek v samostanskem refektoriju. P. Janez Šamperl je predstavil vodilo letošnjega srečanja Mali Assisi, in sicer naročilo »Pojdi in

popravi mojo Cerkev«. Klic, ki ga je slišal Frančišek, da je pustil vse in odšel za Njim, vabi tudi nas.

Ogledali smo si kratek filmček o Assisiju, ki ga je posnel p. Janez. Filmček nas je na kratko in slikovito vrnil v oddaljeni Assisi, v Frančiškovo deželo. Čeprav so ga krstili za Janeza (Giovannija), so mu vsi rekli zgolj Francesco (»Francozek«), zaradi matere, ki je bila Francozinja. Kljub veliki želji, da bi postal vitez, ga je Bog poklical, da je živel in oznanjal Božjo besedo evangelija najbolj ubogim.

Po predstavitvi filma je sledilo kratko oblikovanje treh skupin udeležencev, ki so se poimenovala Veter, Morje in Sonce. Seveda se je oblikovala skupina otrok z animatorkami, ki so prav tako sledili temu vodilu, naredili pa so si ime Frančiškovi ribiči.

Prvi večer se je počasi sklenil z molitvijo litanij in rožnega venca v križnem hodniku v soju oljne svetilke, ki jo je p. Janez prinesel iz Assisija.

Kratko noč je kar kmalu pregnalo novo jutro, ki se je začelo z molitvijo rožnega venca in mašo, ki jo je daroval p. Martin Kmetec, nadškof in metropolit v Izmirju v Turčiji.

Po zajtrku smo se znova srečali, in sicer so udeleženci v cerkvi Marije Snežne poslušali nagovor p. Janeza o klicu »Pojdi in popravi mojo Cerkev«. Francišek je to razumel kot zapoved, vprašanje pa je, ali danes slišimo to zapoved. Ali ljudje v sodobnem svetu sploh še slišimo zapoved ... Le če slišimo zapoved, lahko gradimo Cerkev. Pomembno je tudi, ali slišijo zapoved bratje redovniki. Le če slišimo ta klic, lahko gradimo Cerkev, sicer ne. Nagovarja nas vprašanje, kaj lahko jaz naredim za popravo Cerkve. Na prvem mestu je sicer to, da moram imeti srce odprto, da odgovorim na klic in začnem graditi odnose. Kako doseči, da bom jaz kristal soli, da bom šel in začel popravljati?

Francišek je šel z mirnim srcem na pot. Ves čas je bil na poti, vedno je hodil z mirnim srcem, ker je ljubil in ni poznal sovraštva. Ljubil je sestro zemljo in luno in brata vetra ter vse svoje duhovne brate. Kljub vsemu pa ni bil na nič navezan, ne na zgradbe, ničesar si ni lastil, vse je štel za Božje.

Po nagovoru je potekalo delo po skupinah, kjer je potekal pogovor o gradnji Cerkve. V eni izmed skupin je bilo izpostavljeno, da moram najprej popraviti svojo cerkvico, svoj oltarček, svoje srce. Navedeno se bo poznalo tudi v odnosih do najbližjih. Ko to uredim, da imam urejeno, očiščeno srce, potem bi lahko začel graditi na župnijski ravni sodelovanje, pevski zbor, se ponudil za košnjo trave in drugje, kjerkoli se začuti potreba po sodelovanju, potreba po služenju, da se tam vključim in aktiviram. Ko bom dosegel navedeno v župniji, se sodelovanje lahko širi na regijsko in nacionalno raven. Do tja pa ne pridem, če ne začnem graditi pri sebi.

Bistvo je torej v tem, da začnem pri sebi popravljati svoj odnos z Bogom, popravim razmajane in dotrajane stvari, škripajoča vrata, pobrišem prah in očistim pajčevine ter pustim luč v svojo najglobljo notranjost in pustim, da me nagovori Bog. Z molitvijo, branjem Svetega pisma in premišljevanjem Božje besede, z dobrimi deli bo v mojem srcu spet zasijala luč.

Tudi otroci so v duhu sv. Frančiška, preko igre iskanja zaklada, odkrivali lepote, ki so nagovarjale tega preprostelega svetnika. Pot lova na zaklad je otroke vodila najprej do knjižnice, kjer so zapisane besede, ki nas nagovarjajo, tudi tiste preproste in prepričljive, s katerimi je znal ljudi nagovarjati sv. Frančišek, do cerkve, kjer molimo in se v tišini pogovarjamo z Bogom, do križnega hodnika, kjer smo občudovali umetnost, vodnjaka, kjer smo se zahvalili za sestro vodo, in nato ven do piranskega obzidja in igrišča, kjer so nas spremljali brat sonce in brat veter, veselje, razigranost, smeh in pesem.

Otroci so se, nagovorjeni od lepote stvarstva in pod mentorstvom nadarjene učiteljice Cecilije, naučili veliko pesmi, posebej veselo pa so zapeli naslednjo pesmico, ki jo je napisal Janko Poklar, vendar so jo otroci z mentorico priredili.

*Ko Jezus je začel učiti,
izbral si prve je učence,
in najprej se njegova je dobrot
izlila na dva revna ribiča. (2x)*

*Simon in brat njegov Andrej
zaslišala čudovite sta besede:
»Hodita za menoj, napravil vaju bom
za ribiča, za ribiča ljudi.« (2x)*

*Z učenci se tedaj umakne k morju,
pri mitnici zagledal je Mateja
in rekel mu je: »MATEJ, hodi za menoj!« »OK«
Matej je vstal in šel za njim. (2x)*

V njihovi priredbi je pesem zvenela takole:

*Z učenci Jezus enkrat je prišel v Piran,
pri cerkvi zagledal je Evo
in rekel ji je: »EVA! Hodi za menoj!« »Grev!«
Eva je vstala in šla za njim. (2x)*

... pri cerkvi zagledal je Doro
in rekel ji je: »DORA! Hodi za menoj!« »Ja, fora!«
Dora je vstala in šla za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Adama
in rekel mu je: »ADAM! Hodi za menoj!« »Obvladam!«
Adam je vstal in šel za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Mirjam
in rekel ji je: »MIRJAM! Hodi za menoj!« »Že dirjam!«
Mirjam je vstala in šla za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Mihaelo
in rekel ji je: »MIHAELA! Hodi za menoj!« »Vesela!«
Mihaela je vstala in šla za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Janeza Pavla (JP-ja)
in rekel mu je: »JP! Hodi za menoj!« »JUPI!«
JP je vstal in šel za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Jožefa
in rekel mu je: »JOŽE! Hodi za menoj!« »Ja, može!«
Jožef je vstal in šel za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Maksa
in rekel mu je: »MAKS! Hodi za menoj!« »Na faks?«
Maks je vstal in šel za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Eneja
in rekel mu je: »ENEJ! Hodi za menoj!« »Okej!«
Enej je vstal in šel za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Maja
in rekel mu je: »MAJ! Hodi za menoj!« »Zakaj?«
Maj je vstal in šel za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Izaka
in rekel mu je: »IZAK! Hodi za menoj!« »Ja, itak!«
Izak je vstal in šel za njim. (2x)

... pri cerkvi zagledal je Marka
in rekel mu je: »MARK! Hodi za menoj!« »V park?«
Mark je vstal in šel za njim. (2x)

Duhovno bogat dan je zvečer obogatila še Dorica Emeršič s predstavitvijo svojega popotovanja po Kitajskem, kamor se je odpravila, potem ko je štiri leta prej na Jakobovi poti spoznala očeta in sina iz Kitajske. Na slikovit način nam je predstavila brate na Kitajskem, ki svojo vero živijo v čisto posebnih okoliščinah. Z zanimanjem smo jo poslušali ter se čudili nenavadni arhitekturi stavb in drugim naravnim lepotam Kitajske.

Očarani od pričevanja smo kar težko zaspali. Tako je še prehitro prišel naš zadnji dan bivanja v Piranu.

Ta dan je nagovor vodil p. Martin Kmetec, ki je predstavil svojo nadškofijo in cerkve, ki spadajo pod izmirsko nadškofijo. Gre za majhno število vernikov, ampak to je seme, ki je pripravljeno. Izpostavljena sta bila dialog in strpnost. Karkoli delam, počnem, tega ne pripisujem sebi, ampak to delam v večjo Božjo čast in slavo.

Izpostavil je krizo v zahodni cerkvi, ki jo čutimo tudi pri nas, še prej pa v drugih zahodnih državah.

P. Martin je geografsko in slikovno predstavil tudi celotno škofijo ter podrobneje razložil, kako poteka versko življenje pri njih. Čeprav jih je malo in so deležni velikih preizkušenj, so sol vere za prihodnost.

Pred kosilom so otroci kot pravi Frančiškovi ribiči odšli na pomol ter uspešno ujeli ribo, ki pa so jo zadnji dan z demokratičnim odločanjem večine odnesli v samostansko kuhinjo ter jo tam spekli in z navdušenjem pojedli.

Po hitri predjedi je sledilo še obilno kosilo, pakiranje in zaključek srečanja, ki je res minilo, kot bi mignil. Poslovili smo se od patrov, ki so nas tako lepo gostili, vzeli slovo še od drugih udeležencev ter se dogovorili, da se bomo drugo leto ponovno vrnili. Nato smo se eni bolj hitro, drugi malo bolj počasi podali v svoj domači kraj. Duhovno bogatejši, bolj čuječi in pripravljene stopati po poti, po kateri nas kliče On. S ponižnostjo, preprostostjo in skromnostjo, po zgledu sv. Frančiška. Danes, jutri in vse naslednje dni ...

Veronika in Mitja: Leta 2005 sva se udeležila romanja v Assisi pod šotori in od takrat ga imava v srcu. Ker pa sva že precej v letih, bi bilo v šotoru bolj težko. Zato sva iskala možnost, da bi bila v sobi. Bereva revijo Med nami in sva izvedela za te duhovne vaje. Prišle so kot balzam, srečna sva, da sva lahko tukaj. Otroški živžav naju ni prav nič motil, otroke imava rada. Hišo imava ob otroškem igrišču in sva vedno sredi otrok, je nenehno živahno. To naju dela mladostna.

Eva in Dora: Všeč nama je bilo, da je bilo veliko otrok in smo se lahko v sobah družili in igrali. Spoznali sva nove prijatelje in prijateljice. Najboljši je bil lov na zaklad. Sve-tega Frančiška sva že prej poznali, zdaj pa ga pozna še bolj.

Družina Pivk (Maks, Maj, Izak, Enej, Mark). Enej, ki je imel ta dan rojstni dan: Popoldne smo šli v sladoledarno, in ko smo tam sedeli, je prišla Jerca (gospa, ki nam je kuhala) z eno veliko škatlo. Rekla je, da so v njej kure, in je trkala pod mizo, kot da trkajo kure. Zvečer, po večerji, pa sem dobil torto, ki je bila v resnici v tej škatli. Bil sem zelo vesel.

Branka in Zoran: Doživeto, duhovno bogato, še bova prišla. Letos je bilo malo prekratko, kak dan, dva bi lahko bil več. Duhovni del naju vedno nagovori in nama po-maga živeti. Želela bi si kako predavanje več. Bilo pa je lepo.

Adam: Imeli smo fajn animatorke. Iskali smo skriti za-klad. Bilo mi je všeč, da smo videli, kako je v Turčiji in na Kitajskem, pa tudi to, da smo lovili ribe in eno ulovili ... Smo jo tudi spekli in pojedli;-). Lepo je, da sem dobil ve-liko novih prijateljev.

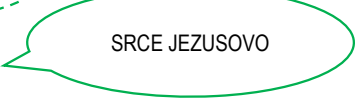

Ana: Vtisi so zelo dobri. V Assisiju sem bila že dvakrat in tam res živi duh bratstva, sprejemanja, dobrote ... Kot skupina Brat sonce smo lepo zaživel, da smo si lahko podelili, kar čutimo, nastalo je ozračje zaupanja.

Jezus med nami – med letom

Milanka Petrovič in Vlasta Kokol Voljč

MAY 2024	20.	<p>SVETO REŠNJE TELO IN REŠNJA KRI – TELOVO</p>
	21.	
	22.	
	23.	
	24.	
	25.	
	26.	
	27.	
	28.	
	29.	
	30.	
31.		
JUNI 2024	1.	<p>SVETA TROJICA – NEDELJA PO BINKOŠTIH</p> <p>SV. PETER IN PAVEL</p> <p>SRCE MARIJINO</p> <p>BINKOŠTNI PONEDELJEK</p> <p>SRCE JEZUSOVO</p>
	2.	
	3.	
	4.	
	5.	
	6.	
	7.	
	8.	
	9.	
	10.	
	11.	
	12.	
	13.	
	14.	
	15.	
JULI 2024	.	<p>ŠENTVORŠČA – PTUJSKOGORSKA MATI BOŽJA</p> <p>MARIJINO VNEBOVZETJE – VELIKI ŠMAREN, VELIKA MAŠA</p> <p>SV. CIRIL IN METOD – SLOVANSKA APOSTOLA IN SOZAVETNIKA EVROPE</p>
	.	
	.	
	28.	
	29.	
	30.	
	31.	
	1.	
	2.	
	3.	
	4.	
AVGUST 2024	5.	<p>1. Z BINKOŠTNI PONEDELJKOM SE V BOGOSLUŽNEM LETU ZAČNE DRUGO IZMED DVEH OBDOBIJ Z IMENOM _____. Z IZJEMO NEKATERIH PRAZNIKOV NOSI DUHOVNIK V TEM ČASU VRHNJE OBLAČILO (MAŠNI PLAŠČ) ZELENE BARVE.</p> <p>2. OBLAČKE Z BESEDILOM IN OBLAČKE S SLIČICAMI POVEŽI Z DATUMI NA KOLEDARJU.</p> <p>3. ALI VEŠ: KAJ JE »ALBA«? (Odgovor se skriva na strani 2).</p> <p>ODGOVOR: ALBA je dolgo belo bogoslužno (ali liturgično) oblačilo, ki ga duhovnik obleče čez svoja običajna oblačila. V latinščini beseda ALBA pomeni belo barvo, ki je simbol čistosti.</p>
	6.	
	.	
	.	
	28.	
	29.	
	30.	
31.		
1.		
2.		
3.		
.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		

Utrinek ob Sončni pesmi

Osmega aprila letos smo s prijatelji tri minute in 27 sekund trajajoč popolni Sončev mrk doživljali v prekrasnem jasnem vremenu ob jezeru Memphremagog v bližini mesta Magog v provinci Quebec v Kanadi.

Ob treh popoldne se je Luna počasi začela zajedati v Sonce. Umirili smo se in zrli v veseloigro Stvarstva: Luna zakriva Sonce. Postajalo je vedno temnejše, spuščal se je mrak. Začutili smo rahel piš vetra. Ohladilo se je za šest stopinj Celzija. Klepet je zamrl. Pozorno smo opazovali, kako Luna požira Sonce. Zakrila ga je, popolni mrk je bil tu. Slišal se je le ukaz: »Filtre dol!« Opazili smo srebrn Sončev prstan, svetla srebrnosiva korona s prameni je žarela v prostrano vesolje. Zdelo se je, kakor da bi opazovali črno kroglo, ki seva z različno dolgimi srebrnosivimi prameni na vse strani. Ob robu črne krogle (Luna je popolnoma zakrila Sonce) so se vzpenjali različno razgibani opečnato rdeči jezički (protuberance). Luči v parku so se prižgale. Zrli smo v veličastno veseloigro Stvarstva.

Množica je onemela, iz grl se je zaslišal le veličastni »Auaauauuaa!«. Kakor da je na pomembni nogometni tekmi padel odločilni gol ... Zmaga je tu. Stvarstvo je urejeno, vse se odvija po zakonih, ki so vkomponirani vanj. Ob tem veličastnem dogodku sem v živo doživel dinamiko vesolja in misel je poletela v Frančiškovo Sončno pesem ...

*Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi,
posebno s **soncem**, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.
Tebe, najvišji, odseva.*

*Hvaljen, moj Gospod, v sestri **luni** in zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in lepe.*

Spet sem dojel, da je Stvarstvo smotrno urejeno, prekrasno, polno lepote in da pripoveduje o Njem. Prezvema me misel iz Knjige modrosti (Mdr 7,15–21), da je Bog Stvarnik:

Bog je vir vsega spoznanja

*Meni pa naj Bog da, da bom govoril z razumnostjo,
da bo moje razmišljanje vredno prejetih darov,
saj on hkrati vodi modrost
in usmerja modre.*

*V njegovi roki smo namreč mi in naše besede,
vsa preudarnost in poklicno znanje.*

*Zakaj on mi je dal pravilno spoznanje bivajočih stvari,
da razumem sestavo vesolja in delovanje prvin,
začetek in konec in sredino časov,
premene sončnih obratov in letnih časov menjavo,
kolobarjenje let in lego zvezd,
naravo živali in nagone zveri,
silno moč duhov in miselnost ljudi,
pestrost rastlin in moč korenin.*

*Spoznal sem, kar je skrito in kar je vidno,
poučila pa me je modrost, umetnica vsega.*

Boris Kham

Romanje po južni Italiji

Milena Ivšek

septembra) na La Verni. Lansko leto je bila 800. obletnica Frančiškovega obhajanja božiča oziroma njegovih jaslic, prihodnje leto pa pričakujemo 800. obletnico njegove Sončne pesmi ...

Sv. Frančišek je šel s sobratom skozi mesto, da bosta pridigala, pa sta bila tiho ... Poslušajmo svojo simfonijo življenja ... V senci drevesa nas najde Gospod ... govori v tišini. Preberimo Dantejev 11. spev v Raju, namenjen prav sv. Frančišku. Tako je razumevanje sv. Frančiška lažje.

»Ko obhajamo 800-letnice zadnjih dogodkov, povezanih z življenjem sv. Frančiška Asiškega, želimo obiskati mesto, ki ga je svetnik zaznamoval ...« Tako se začne nagovor turistične agencije Aritours za romanje v Assisi, Loreto, Lanciano, San Giovanni Rotondo, na Angelsko goro ter v Osimo v organizaciji omenjene agencije in pod ‚taktirko‘ p. Danila Holca in p. dr. Igorja Salmiča, odličnih poznavalcev zgodovine, sakralnih spomenikov, italijanskih krajev, življenjske poti, ustvarjalnosti in pomena še drugih svetnikov za vse nas. Vse, kar smo lahko razbrali iz ponudbe, smo doživeli v polni meri, zato smem zapisati v imenu vseh, da smo bili nadvse zadovoljni in bi se z veseljem udeležili podobnega romanja, agenciji pa ‚naročili‘, če je mogoče, da to romanje ponovi, saj je kar nekaj prijavljenih ostalo na čakalni listi. Romanje je bilo objavljeno v januarju letos in 50-sedežni avtobus se je hitro (na)polnil.

Za katere obletnice gre? Letos je 800-letnica stigem sv. Frančiška, ‚prejel‘ jih je na dan povišanja sv. križa (14.

V Assisiju smo najprej obiskali baziliko sv. Marije Angelske, kjer je sv. Frančišek pogosto molil. Potem smo obiskali baziliko sv. Frančiška na Rajskem hribu. Šli smo do groba, kjer so posmrtni ostanki sv. Frančiška. To je edinstven primer groba ob Najsvetejšem. Na obhodu bazilike smo lahko občudovali freske, na eni strani pet fresk iz Kristusovega življenja in na drugi strani pet fresk iz Frančiškovega življenja – svojevrstno vzporedje simbolike iz njunega življenja.

Naslednji dan smo se odpravili na romanje k Mariji v Loreto, v svetišče ‚učlovečenja‘, svetišče Sv. družine, svetišče potujoče hiše. To hišo so iz Nazareta prenesli na Trsat in naprej v Loreto; premeščena je bila kar petkrat. Zanimivo je, da ima tri stranice originalne, četrta pa je ostala v Nazaretu. To nas nagovarja, da gremo v Nazaretu ... Po tej baziliki so dobile ime Lavretanske litanije, ki jih pogosto molimo oz. pojemo. Zadržali smo se lahko pri kipu črne Marije z Jezusom; ovita je v zlato in z rožami potiskano ogrinjalo.

Lanciano, mesto prvega euharističnega čudeža iz 8. stoletja, je zagotovo naredilo poseben vtis na nas. Na oltarju v cerkvi sv. Frančiška smo lahko občudovali Jezusovo meso in kri, shranjeno v srebrnem relikviariju v monštranci. Sveta hostija se je dvomečemu duhovniku med obredom spremenila v živo meso srčne mišice in vino se je spremenilo v pravo kri, ki se je strčila v pet kepic, ki tehtajo skupaj 15,85 grama. Nerazložljivo je to, da vsaka izmed petih kepic tehta enako. Jezus je resnično navzoč tako v enem samem delu kot v vseh delih skupaj. O tem čudežu nam je spregovoril tamkajšnji redovnik. Tudi vprašali smo ga lahko, kar smo želeli. Leta 1974 je sv. Janez Pavel II. kot krakovski nadškof obiskal ta sveti kraj in leže molil pol ure. Tu je stalna razstava Carla Acutisa, mučenca v euharističnem smislu. Imel je poseben odnos do euharistije, sam je rekel: »Euharistija je avtocesta za nebesa.« Sicer pa smo si že prvi dan romanja ogledali shranjeno telo Acutisa v asiškem svetišču Santa Maria Maggiore, pred katerim je sv. Frančišek slekel svoja oblačila in jih izročil očetu.

Zvečer smo prispeli v San Giovanni Rotondo, odložili prtljago v hotelu, povečerjali in šli počivat, zjutraj pa smo odšli proti cerkvi sv. patra Pija. Pater Pij, kapucin, je v tem odmaknjem kraju v samostanu deloval do svoje smrti (23. septembra 1968). K njemu so prihajali ljudje s celega sveta. Napovedal je, da bo po smrti enako živ kot v času svojega življenja. »Takrat bom jaz čakal na vas.« In prav to se dogaja, ko množice romarjev še vedno prihajajo/mo k njemu.

P. Pij je bil velik mistik, 50 let je nosil stigme, rane so pogosto krvavele, pred smrtjo pa so čudežno izginile brez brazgotin. Obdarjen je bil s številnimi karizmami in pogosto je rekel, da je »sam sebi največja skrivnost«. Ob njem so pogosto vonjali najskrivnostnejše vonjave, ki so se lahko pojavile več tisoč kilometrov daleč. Bilokacija je p. Piju omogočala, da je obiskal ljudi in jim pomagal, jih ozdravljati. To so bila čudežna ozdravljenja. Bral je srca ljudi, to je kardiognozija; ta karizma se je kazala tudi v spovednici in številnim pomagala na poti spreobrnjenja.

Najprej smo si ogledali staro cerkev, nato pa še veliko cerkev ob njej ter samostanske prostore, kjer je p. Pij bival, poučeval semeniščnike, se srečeval z romarji ... Močan vtis naredi soba s številnimi pismi, ki jih je prejemal in so prihajala z vsega sveta. Pred koncem obhoda pa smo se ustavili še ob Križanem v korozi stare cerkve, pred katerim je p. Pij leta 1918 prejel dar stigme. Nato smo obhajali svojo romarsko, slovensko mašo prav v tej cerkvi, kjer je vsak dan maševal p. Pij. Njegova maša se je začela ob petih zjutraj in je trajala zelo dolgo, pogosto več kot dve uri. V daritvi se je p. Pij zlil v trpljenje Jezusa Kristusa in vsaka njegova maša je imela za vse navzoče veliko zdravilno moč. V cerkvi na levi strani je spovednica, kjer je spovedoval tudi po 16 ur na dan. Bil je strog spovednik, marsikoga je odslovil za dva tedna ali več.

Po maši smo si ogledali še veliko novo svetišče p. Pija in prisluhnili skrbni razlagi mozaikov. Uživali smo ob paralelizmu, umetniški dovršenosti in sporočilnosti mozaikov iz življenja sv. Frančiška in sv. p. Pija. Tako smo se spustili in dospeli do kripte, kjer smo zrlili v zlato kraljestvo in p. Piju izročali svoje najgljblje prošnje. Tudi zapisali smo jih lahko na bele lističe in jih pustili, da jih bo blagoslovil.

Pater Pij je zgradil Hišo lajšanja bolečin. To je največja, predvsem onkološka bolnišnica v južni Italiji, kjer delajo odlični strokovnjaki z vsega sveta. Ogledala sem si notranjost in popila kavo v baru v tretjem nadstropju. Pater Pij je povsod prisoten. Ko sem izstopila, sem lahko opazovala mogočno širjavo mesta San Giovanni Rotondo z okolico. Prekrasen razgled.

Popoldne smo obiskali še prelepo romarsko cerkev sv. Mihaela, in to prav v času mašne daritve. Tu se je prikazoval sv. nadangel Mihael še v 17. stoletju. Monte Sant'Angelo je angelsko mesto, kot je Jeruzalem božje mesto in Rim človeško (sv. Pavel, sv. Peter).

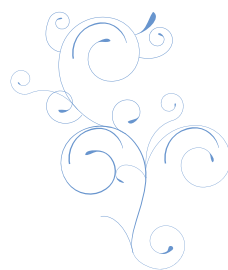
Na poti domov nas je v Osimu sprejel sv. Jožef Kupertinski, 'leteči' svetnik, zaščitnik astronautov in zavetnik študentov. V kripti cerkve sv. Jožefa Kupertinskega (pred tem je bila to cerkev sv. Frančiška) stekleno krsto z njegovimi posmrtnimi ostanki v zraku držita dva angela. Tukaj smo obhajali sklepno mašo na našem romanju. Ogledali smo si tudi skromne prostore oz. kapelo, kjer je sv. Jožef smel in moral sam maševati, ker je med obredom pogosto lebdel v zraku in so te maše zelo dolgo trajale. Na sliki lebdečega Jožefa Kupertinskega v zakristiji je v ozadju Marijino svetišče Loreto; tja si je namreč zelo želel priti, pa mu ni nikoli uspelo. Od daleč smo lahko opazovali gozdček z vilo, v kateri je bil 1975. leta podpisan Osimski sporazum med Italijo in takratno SFRJ.

To romanje bo zagotovo še dolgo odzvanjalo v našem vsakdanu, vsak bo ohranil v svojem srcu slike, besede in neizbrisna doživetja ob izvrstnem vodenju p. Danila Holca in p. dr. Igorja Salmiča.

Prejeli smo skrbno pripravljeno gradivo: pesmarico, križev pot, serafinski rožni venec, duhovno razlago glasbene stvaritve, nazaj grede se je oglasil tudi radio 'Asiški val'. Romanje se je začelo 1. maja v zgodnjih jutranjih urah, še preden so se ljudje v prazničnem jutru zbudili ob zvoških budnic, vrnili pa smo se v zgodnjem nedeljskem jutru 5. maja, globoko hvaležni za vse.

Naj zaključim z osebnim doživetjem, enim izmed številnih. Med mozaiki iz življenja p. Pija in sv. Frančiška v

novi spodnji cerkvi v San Giovanni Rotondu ni umetniške stvaritve njune smrti, kar se me je močno dotaknilo. Sama sebi sta umrla ob krstu, od takrat se je v njej pretakala Kristusova kri ... to je močno sporočilo ... Če to premišljam, se je podobno zgodilo tudi meni, ko so me krstili. Kako naj to ozavestim v svojem vsakdanjem življenju? Vsi na tem romanju smo prehodili isto pot proti kripti p. Pija. To 'spreobrnjenje' v vseh nas bo zagotovo odzvanjalo. Tega romanja ne bo mogoče izbrisati iz spomina.

Dežela, o (v) kateri ne moreš vsega povedati

Doroteja Emeršič

Pred petimi leti sem romala po Jakobovi poti v Španiji. Na taki poti srečaš veliko ljudi, v veliki večini dobro namernih, sicer vseh mogočih nazorov, vendar so tisti trenutki, ko si na poti in je skoraj vsak kdaj v težavah, od žuljev, pomanjkanja vode, bolečih mišic, občutka osamljenosti, tako posebni, da si hvaležen za vsako pomoč in dobro besedo. Če pa srečaš fantiča in očeta, ki ne vesta, ali jima bo uspelo končati pot, in sta videti malo izgubljeni, jima zlahka stojiš ob strani. Ko izveš, da se je ta oče odločil za Camino zato, ker so katoliški Kitajci, ki ne želijo otroka prepustiti vzgoji ideologije, s katero se ne strinjajo, in želi sinu omogočiti močno doživetje, ki ga bo morda potrdilo v vrednotah, v katere verjame, in v veri, ki jo živi, si navdušen. Vsaj jaz sem bila. Srce mi je narekovalo, naj jima stojim ob strani. Tako smo se srečevali vsak dan pri sveti maši, pri večerji in zajtrku in kdaj tudi čez dan. Na koncu Camina smo poromali še v Fatimo.

Potem sta se vrnila na Kitajsko. Prišla je korona in hude omejitve, mnogo hujše kot pri nas. V tistem težkem času so se preselili iz 20-milijonskega Šanghaja in enajstega nadstropja 3000 km v notranjost svoje ogromne domovine. Njihov dom je zdaj v idilični pokrajini med gorami in jezerom, v lepem okolju naravnega parka z blago klimo, čistim zrakom in bistro vodo. Lani se je oče po štirih letih vrnil na Camino z mlajšim sinom. Obiskala sta tudi Slovenijo in po neki dobri sreči poromala s slovensko skupino romarjev v Assisi, pod šotore, nato pa nadaljevala pot po severnem delu Jakobove poti do Santiaga. Tako je tudi mlajši fantič okusil sladkosti, bridkosti in lepoto romanja k svetemu Jakobu. V nekem pogovoru me je oče mimogrede vprašal: »Kdaj pa prideš ti na Kitajsko?« V enaki maniri lahkotnega pogovora sem odgovorila: »Drugo leto.« Niti najmanj si nisem mislila, da se bo to res zgodilo. Vendar se je. Na Kitajsko sem odletela letos, v torek pred veliko nočjo, z željo, da bi doživela praznovanje največjega praznika med brati katoličani na Kitajskem.

Najbolj so me presepetile množice, množice ... a so mi moji gostitelji kar naprej

govorili, da to ni še nič, prava gneča je vse kaj drugega kot to, čemur se čudim. Ko smo se peljali k maši v edino cerkev v mestu, ki je veliko za dve Ljubljani, smo se komaj prebijali skozi zmedo avtomobilov, neštivilnih motorjev, majhnih kamiončkov, visoko naloženih z zelenjavo, in pešcev, ki

vsi pristopijo k obhajilu, vendar ga vsi ne prejmejo. Nič nenavadnega ni, da tudi odrasli s prekržanimi rokami na prsih pridejo po blagoslov. Hostijo so prejeli na roke, na jezik, kleče ali stoje in nihče se ni čudil tej raznolikosti – razen mene 😊.

Ko so me gostitelji vprašali, kaj si želim

so se drenjali na pločnikih in tudi na cesti. Ob prihodu v cerkev pa gneče ni bilo več. Na veliki četrtek nas je bilo v cerkvi morda trideset. A gorečnost teh maloštevilnih vernikov se je občutila v sodelovanju pri bogoslužju – petju ob spremljanju s klavirjem, branju beril, ministri-ranju, v sodelovanju

pri pripravi svetišča na bogoslužje velikega petka in predvsem v pristnem veselju ob srečanju po koncu bogoslužja. Če velja, da se živost skupnosti vernikov kaže tudi v tem, kako dolgo se zadržijo po maši pred cerkvijo, potem je ta skupnost zelo živa. Na veliko noč nas je bilo precej več v cerkvi, bogoslužje pa je potekalo lepo, mirno in radostno, kljub kričanju telovadnega učitelja, ki je miril dijake na igrišču tik ob svetišču. Tam je velika noč enako kot vsaka druga nedelja običajen delovni dan. Razveselilo me je veliko število mladih in otrok pri bogoslužju, očitno so starši pogumno dovolili otrokom velikonočne počitnice. Presenetilo me je, da praktično

videti, sem odgovorila, da me zanima predvsem to, pred čimer so me posvarili, češ da o tem ni dobro preveč govoriti: Tibet in podzemna Cerkev. Prvega mi niso mogli pokazati, ker bi bilo preveč zapleteno v tako kratkem času urediti dovoljenja, o drugem pa smo se pogovarjali bolj na tiho in previdno. So me pa peljali čisto do vznožja tibetanskih gora v vas, kjer je polovica prebivalcev katoličanov, župnik pa mlad duhovnik, ki ne pripada prej omenjeni Cerkvi, a ima glavo in srce na pravem mestu, zato prihaja v težave. Na vrtu mi je pokazal dva grobova francoskih misijonarjev: na enem se vidi v kitajskih

pismenkah napisano ime, na drugem je ime spraskano in se ne ve, kdo je tam pokopan. Peljal nas je tudi visoko v gore nad vasjo, kjer so trije grobovi: dveh misijonarjev, ki so ju mučili in ubili domačini konec 19. stoletja, in njenega ministranta ter njegovega očeta, ki sta bila tudi muče-

tožili nad tem, kako malo jih je. Izražali so neko zdravo pokončnost in samozavest. Vedno, ko smo jedli v restavracijah, smo se pokrižali in zmolili – na glas. Zadnji večer, po poslovilni večerji v gostišču sredi mesta, je bil z nami tudi domači duhovnik. Ob slovesu sem ga prosila, naj nas blagoslovi. Moji kitajski prijatelji

na in umorjena. Nad grobovi so domačini pred dvema letoma postavili svetišče, kamor vsako jutro prihajajo molit. Pred večerno sveto mašo v vasi so domačini molili in peli v tibetanskem jeziku in melodiji, podobni popevanju v dalmatinskih cerkvah, z ostrim zaključkom vsake kitice z mnogimi ponavljanji. Pri petju so živo sodelovali tudi otroci, njihovi visoki toni so vzbujali upanje, da bo Cerkev v tem delu sveta živela in rasla ter da se ji bodo pridruževali še novi verniki. Tudi v naslednji vasi, kamor nas je odpeljal vlak, ki je drvel z zame nepredstavljivo hitrostjo, so skoraj vsi vaščani katoličani, cerkev pa velika, nova. Kar me je najbolj presenetilo in razveselilo, je bilo pristno veselje vernikov nad tem, da poznajo Jezusa. Nisem opazila, da bi se počutili ogrožene med neprimer- no večjo množico nevernih ali drugače vernih. Nič niso

so vsi hkrati pokleknili, on pa je molil nad nami. Se lahko iz tega kaj naučimo?

Za zaključek še to: ko sta bila moja kitajska soromarja pri nas na obisku, smo se peljali z vlakom po Sloveniji. Med vožnjo sta večkrat naredila znamenje križa. Čez nekaj časa sem ugotovila, zakaj. Pokrižala sta se vedno, ko sta opazila versko znamenje – križ, kapelo ali cerkev. Križala sta se kar naprej, saj je po Sloveniji posejanih toliko znamenj naše vere. Upam, da bo dragoceni biser vere, ki ga starša s toliko ljubezni sejeta v srci svojih otrok, obrodil sad ob svojem času. V živem zaupanju prosijo za molitev tudi bralce tega spominjanja, ki je morda na nekaterih mestih nejasno, vendar bo vsakomur jasno, zakaj, če bo še enkrat prebral njegov naslov.

Pripravlja: Milanka Petrovič

SUDOKU

			8					3
	2			1	4			
			3	7				2
		2					8	6
		7				9		
1	5					2		
2				9	3			
			2	8				
5					7			

	7			2			4	6
	6					8	9	
2			8			7	1	5
	8	4		9	7			
7	1						5	9
			1	3		4	8	
6	9	7			2			8
	5	8					6	
4	3			8			7	

GOSPOD, POZNAŠ KAKŠEN VIC?

Pri zdravniku:

Zdravnik: »Kaj se vam je zgodilo?«

Pacient: »Padel sem z drevesa.«

Zdravnik: »Ali ste padli v nezavest?«

Pacient: »Ne, v koprive!«

Čista naj bi bila ta voda?
Ne bodi smešen, Gospod.
Kalna je. Smrdi. In strupena je.

Kdo pa danes še pije iz potoka?
Kdo si upa kopati se v rekah in jezerih?

Moj Bog, svet in njegova vodovja
so onesnaženi.
Izviri usihajo.

Nečiste pa so tudi naše misli
in življenje veni in usiha.

Ti, Gospod, si vir življenja.
Kdor je žejen, naj pride k tebi in pije.
Ti odžejš dušo in telo.
Ti očiščuješ in osvežuješ misli.

Potem se bodo v nas odprli novi izviri
in mi bomo osvežili naš svet.

Paolo Brenni, prev. Miha Sekolovnik

Gospod naj ti podari mir!

Frančiškov prijatelj
<https://www.kapucini.si/>

O novi številki Frančiškovega prijatelja

Ravno v času, ko se odloča tudi o naši prihodnosti in prihodnosti tistih, ki so bolni in šibki, nas želi Frančiškov prijatelj popeljati v tematiko, ki jo obravnava v tej številki. To je moč. Ne samo moč na telesnem področju, ampak tudi moč, ki jo daje Duh in ki jo daje Bog.

Gospod je moja moč, je zapisal že psalmist in tudi mi se s temi besedami radi izročamo Njemu, ki nam daje moč.

Moč potrebujejo tudi tisti mladi, ki so pri Frančiškovi mladini naredili obljube (tudi pri Frančiškovih otrocih v Vipavskem Križu jih je nekaj reklo DA). Naj Gospod vsem daje moč.

Od Boga sprejemamo in zaupamo vanj, ki je naša moč tudi v najtežjih trenutkih in preizkušnjah življenja.

V intervjuju z Jankom in Jerico Bohanec lahko preberete, kako dobivata moč za življenje ter za svojo dejavnost in srečanja z drugimi.

Bog daje moč tudi na telesnem področju, saj smo njegova podoba in v nas prebiva Sveti Duh.

Tudi hrvaški brat kapucin Ante Tomičić, Božji služabnik, je v Jezusu dobival moč za življenje in živel iz nje.

Sprehod po kapucinskem svetu oz. po sledih, kjer delujejo bratje kapucini, nam sporoča, kakšno moč ima evangelij in tisti, ki po njem zares živijo. Človek lahko naredi veliko dobrega, ko dela z Bogom in za Boga.

Te in še druge zanimive vsebine nam dajejo moč, da gremo vsak dan za Gospodom in da smo v oporo in moč tudi drugim. Naj nam Gospod da moč tudi za vroče poletne dni, če bodo sploh prišli.

br. Vlado Kolenko

brat
francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Velikonočni čas se je prevesil že v drugi del, pred nami so prošnji dnevi in Gospodov vnebohod, drugi četrtek po binškoštih pa še praznik Svetega rešnjega telesa in krvi s telovsko procesijo. Tako prošnji dnevi (s procesijami) kot telovska procesija vsebujejo tudi prošnje za varstvo in blagoslov polj, sadovnjakov in vinogradov pred vremenskimi nepravilnostmi. Žal se naš mačehovski odnos do planeta kaže tudi v vremenskih ekstremih. Tudi to je ena od Kristusovih in Frančiškovih ran – odnos do planeta.

Frančiškova duhovnost nam prinaša razmišljanje p. Tadeja Strehovca OFM o ranah na planetu.

V *Naši evangelizaciji* najdemo razmišljanje o Frančišku in Mariji, ki ga je pripravila s. Martina Štemberger ŠSSFJK.

Poglejte in preberite, kaj se je dogajalo na študijskem dnevu, ki je tokrat potekal na Ptuj, in na srečanju svetov v Mariboru, Šiški in na Kostanjevici.

Pokukajte v dogajanje po naših družinah doma in po svetu. Morda na kratko zapišete in pošljete tudi kakšen utrinek s svojega srečanja krajevnega bratstva.

Nova *Žetev* prinaša kar nekaj gradiva za razmišljanje, prav tako reviji *Frančiškov prijatelj* in *Med nami*.

Rubrika *Pravičnost in mir* odstira delovanje Mednarodne komisije za zaščito mladoletnih in ranljivih odraslih.

Svetodeželska rubrika vabi na različna romanja v Izrael, Gričo in Turčijo.

Prihajajoči tedni bodo kot nalašč za nabiranje kopriv. Kaj lahko naredimo z njimi? Poglejte v *Pozabljene spretnosti!*

Vsem želim prijetno branje revije Brat Francišek!

Vse dobro!

p. Janez Papa

26. oktober 2024

SREČANJE V DUHU ASSISIJA

Kapucinski samostan VIPAVSKI KRIŽ (bratje kapucini)

ČASOVNICA

- 9.30–10.00 molitev rožnega venca v cerkvi
(vodijo bratje in sestre OFS Vipavski Križ)
- 10.00 sveta maša, po maši čaj, kava, pecivo
- 12.00–13.00 pričevanje
- 13.00 kosilo
- 14.30 prepevanje v cerkvi pod naslovom Francišek poje
(tematika pesmi: Frančiškove pesmi, križ, trpljene, stigme ...)
- 15.00 zaključek in odhod proti domu

9. november 2024

POKRAJINSKI VOLILNI KAPITLJI

(mariborska, ljubljanska, koperska pokrajina)

Pokrajinski volilni kapitlji bodo na isti dan, in sicer v soboto, 9. novembra, z začetkom ob 9. uri.

1. Za Ljubljansko pokrajinsko bratstvo bo v Ljubljani v cerkvi sv. Antona Padovanskega na Viču, Tržaška cesta 85, Ljubljana.
2. Za Pokrajinsko bratstvo Maribor v kapucinskem samostanu v Celju, Breg 18, Celje,.
3. Za Pokrajinsko bratstvo Koper v kapucinskem samostanu v Vipavskem križu, Vipavski Križ 12, Vipavski Križ.

S tem razgllašamo začetek volilnega kapitlja Pokrajinskega bratstva Ljubljana, Maribor in Koper.

Vse vas, dragi bratje in sestre, lepo prosimo za molitev, da bi kot bratstvo in posamezniki prepoznali in izpolnili Božjo voljo. Kličimo Svetega Duha z molitvijo kardinala Merciera:

“Sveti Duh, duša moje duše, častim te.

Razsvetli me, vodi me, okrepi me, potolaži me, navdihni me, kaj moram storiti.

Prosim te, razpolagaj z menoj, saj obljubljam, da ti bom poslušen in da bom sprejel vse, kar boš dopustil, da se mi zgodi. Samo spoznati mi daj svojo voljo. Amen.”

Sv. Frančišek in sv. Klara – prosita za nas.

Sv. Ludvik in sv. Elizabeta – prosita za nas.

MIR IN DOBRO!

TUKAJ SEM
(novomašniku)

Tukaj sem, Gospod, vzemi mi srce,
mazili te uboge, krhke, hrapave roke,
da Te ljubeče dvignejo z oltarja
in podelo vsem lačnim, žejnim.

Vzemi vse, kar Ti, Stvaritelj,
sam si v meni tkal na skrivnem,
kar človeku ni mogoče,
Ti razvnel si z Duha obiljem.

Rad bi Tvoj bil v zvestobi,
ne le danes, vekomaj,
rad bi Te goreče ljubil,
ljudem pokazal pot v raj.

Kadar me obiščeš s križem,
za Teboj bom nosil les,
naslonil glavo Ti na prsi,
zašepetal: »Moj Bog, Ti veš ...«

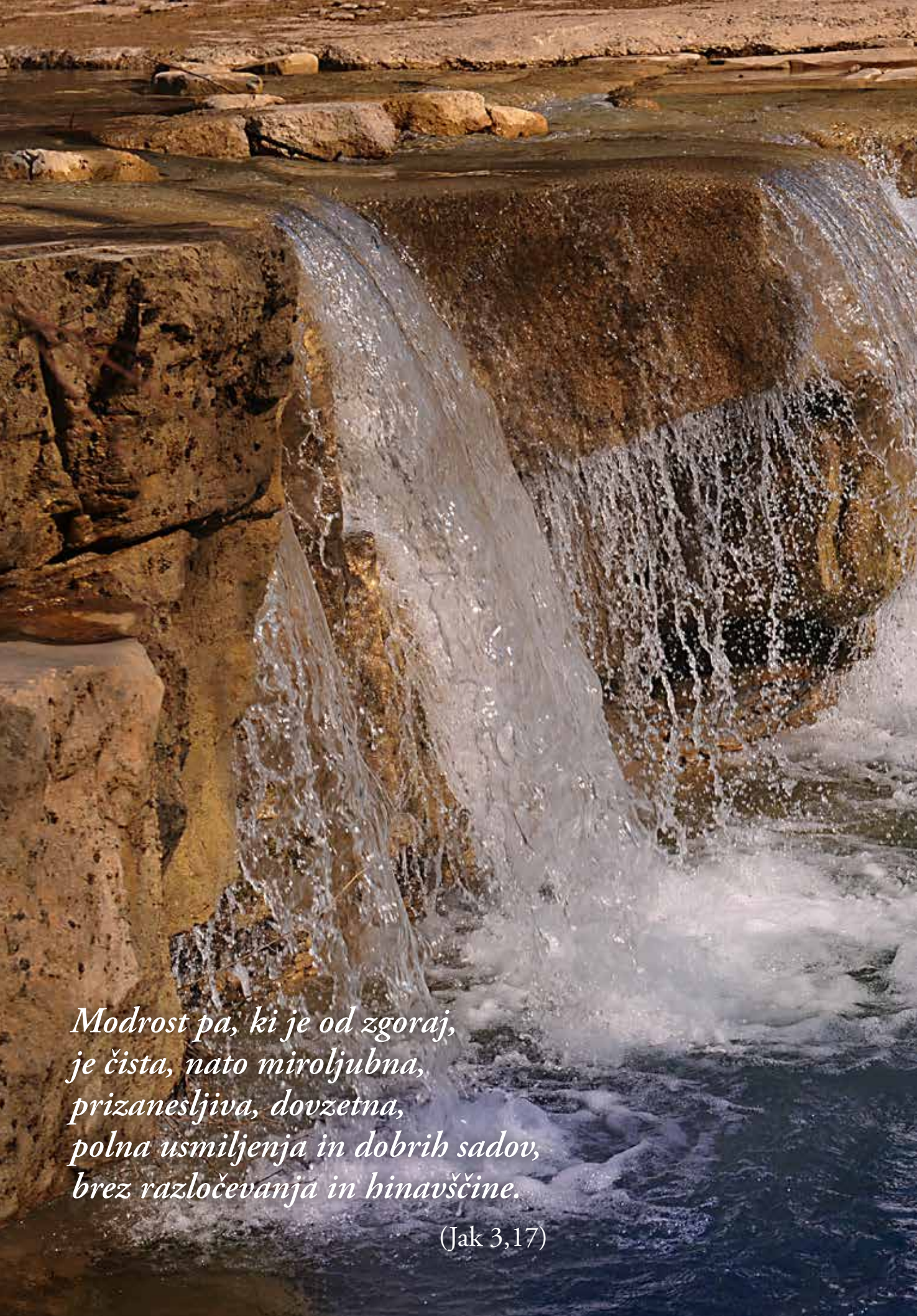
Nataša Ahčin

Gospod Jezus, po brezmadežnem Marijinem srcu Ti izročamo vse tiste,
ki jih Ti kličeš, da Ti sledijo v duhovnem poklicu.

Daj jim Svetega Duha, da bodo okrepljeni z močno vero,
trdnim upanjem in gorečo ljubeznijo
do Tebe in tvoje Cerkve.

Dobri Pastir, pomagaj jim, da Ti ostanejo v vseh preizkušnjah zvesti, da skupaj s Teboj
darujejo svoje življenje za rešenje duš in Tebe, Jezus, ljubijo nadvse. Amen.

*Modrost pa, ki je od zgoraj,
je čista, nato miroljubna,
prizanesljiva, dovzetna,
polna usmiljenja in dobrih sadov,
brez razločevanja in hinavščine.*

(Jak 3,17)